Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati nr. 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/2236307.

Leona se născuse și crescuse în luxul extraordinar de la moșia Greatmoor Hall, din Derbyshire. Asta făcuse să fie extrem de mândră și de arogantă. Astfel, când bunica ei o anunță că tot acel lux în care trăiau nu era proprietatea lor, ci a unui tânăr pe nume Konon Wyndham, Leona avu un adevărat șoc. Lucrurile se înrăutățiră și mai mult în momentul în care proprietarul își exprimă dorința de a se muta în acea casă. Cunoscându-l, tânăra se vede nevoită să recunoască faptul că era un bărbat cu o putere deosebită. O va folosi oare ca s-o umilească?...

THE BEST

ISBN: 978-973-580-353-7

PREȚ: 8 LEI

740

...nn Josephson

...ANURI TAINICE

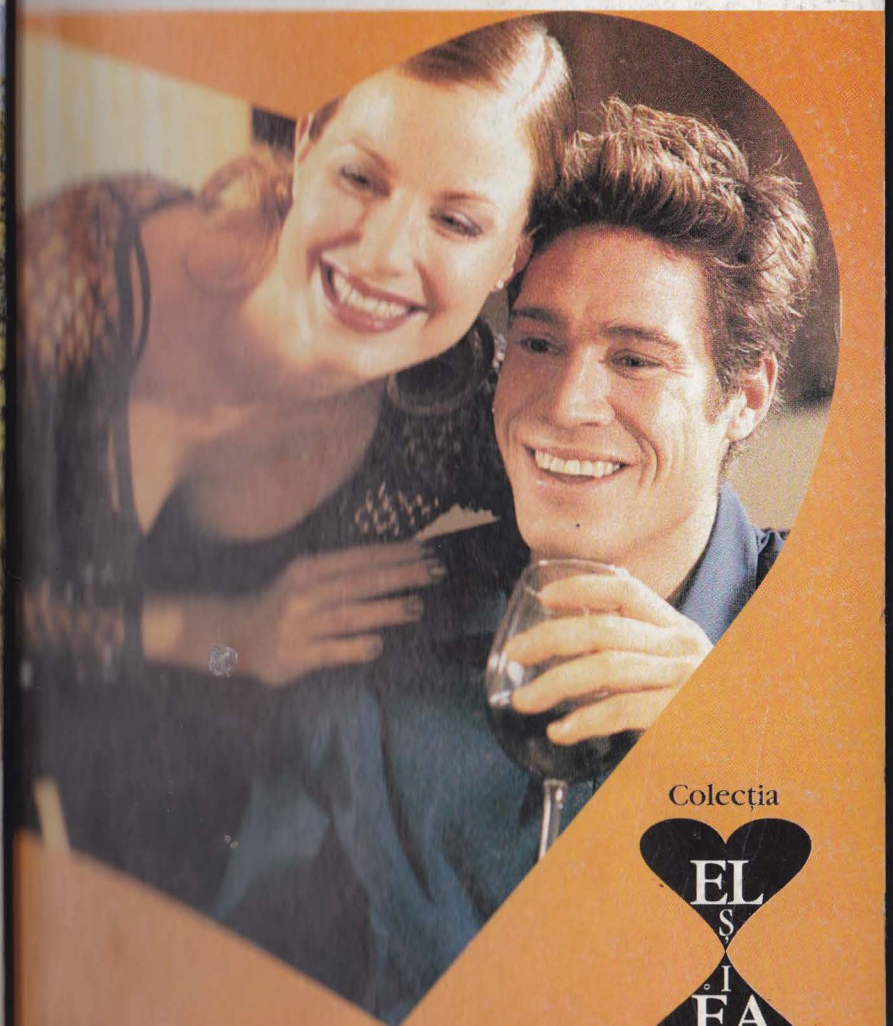

Colecția EL ȘI EA

Vă recomandăm din colecția

"EL și EA":

713. CASA,DULCE CASA – *Eve Wilson*
714. DRAGOSTE PE FIRUL APEI – *Janice Maynard*
716. O LUPTA PIERDUTA – *Valerie Zayne*
717. UN BARBAT FORMIDABIL – *Jeanne Worley*
718. O INSULA DE VIS – *Marcy Stewart*
719. FLOAREA ALBA A DRAGOSTEI – *Ann Josephson*
720. PIERDUTI IN FURTUNA – *Faye Morgan*
721. MA TEM SA TE IUBESC – *Alicia Thompson*
722. FANTANA LEGAMINTELOR – *Renee Shann*
723. IUBIRE NEIMPARTASITA – *Magda Contino*
724. FLOAREA NEMURIRII – *Elizabeth Renier*
725. LACRIMI DE AUR – *Helen Carter*
726. CEL MAI ROMANTIC ORAS – *Mary Ann Gibbs*
727. CINE MA ASTEAPTA ACASA – *Rachel Heston*
728. BINECUVANTAREA ZEILOR – *Rosemary Simon*

Capitolul 1

– Leona e atât de mândră! Uită-te la ea!... Îl tratează pe bietul Henry ca și cum ar fi doar un vierme. Cum poate fi așa de crudă?

– Leona nu e interesată de bărbați, deocamdată. O să-și găsească în curând perechea și atunci se va schimba.

– Nu înțeleg de ce a creat-o natura atât de frumoasă, dacă nu se uită la niciun bărbat. Degeaba roiesc cu toții în jurul ei. De ce nu arăt eu ca ea?... Mi-aș fi găsit un milionar. Ai observat cum s-a purtat cu Oliver, săptămâna trecută, la Yacht Club? L-a ignorat de cum i-a adresat primul cuvânt. Și când te gândești că doar cu câteva zile înainte o ceruse de nevastă... Probabil că, într-adevăr, nu vrea să se căsătorească, așa cum a spus de nenumărate ori.

– Ah, ce-aș mai râde să-și găsească un bărbat care s-o facă să stea în genunchi în fața lui...

– Ah, o vezi pe Leona în genunchi în fața cuiva? N-o cunoști, atunci. Nu-i adevărat ce se spune că dragostea te face să-ți pierzi mândria.

– Eu cred că a fost decepționată la un moment dat, și de asta e așa.

– Nu-i decât mândră și arogantă.

Acestea erau genurile de remarce care se făceau de fiecare dată, la apariția Leonei în public.

Destul de înaltă, cu un păr de culoarea mierii și ochii de un albastru foarte intens, Leona era o fată de o frumusețe atât de mare, încât toată lumea care o vedea o considera perfectă. Trăsăturile feței erau extrem de armonioase, iar pomeții înalți și aristocratici aveau culoarea piersicii.

Bărbații erau cu toții la picioarele ei, dar Leona îi privea de obicei doar ca pe niște creaturi inferioare.

Asta din cauza faptului că, o dată, unul dintre tinerii din cercurile familiei o invitase la o plimbare cu iahtul, iar după aceea începuse să-i facă niște avansuri foarte rușinoase, după cum considerase ea.

Bineînțeles că-l împinsese peste bord.

– M-a trântit în apă, afurisita, îi spuse el mai târziu, unui prieten. Și pe urmă, după ce am venit din nou pe iaht, ajutat

de salvamar, a început să râdă de mine.

– Am fost tot timpul sigură că habar n-ai să înoți.

Altă dată, în timp ce-și lua ceaiul în sufragerie, cu bunica ei, aceasta îi spuse cu îngrijorare:

– Nu știu ce va fi cu tine după ce n-o să mai fiu, draga mea, pentru că ești îngrozitor de îndărătnică și doar eu te înțeleg.

– Ah, o să mai fim încă multă vreme împreună.

– Dar am optzeci și opt de ani.

– Uită de anul în care te-ai născut, bunico, și trăiește vârsta pe care o ai în suflet. Pentru mine, ai douăzeci de ani, iubito.

Bătrâna surâse amuzată de această exagerare a nepoatei și-și aranjă cu grijă părul cărunt.

– Aș vrea, Leona dragă, să începi să ai o altă atitudine față de bărbații care te curtează.

– Nu-ți face speranțe că voi vrea vreodată să mă căsătoresc, bunico, răspunse Leona pe un ton complet schimbat. Dar am mai vorbit despre asta de multe ori până acum. Nu mă voi căsători niciodată, pentru că niciun bărbat nu se ridică la înălțimea idealurilor mele. Dacă aș fi făcut parte din generația ta sau a mamei mele, aș fi putut găsi pe cineva care să mă trateze cu respect. Cineva capabil să vadă în mine mai mult decât o bucățică proaspătă bună doar să-i satisfacă dorințele în pat.

– Leona dragă, aș vrea să fii mai delicată. Trebuie să-ți spun

că ceri prea mult de la un bărbat. Nu-ți imagina că pe vremea mea bărbații erau altfel. Sentimentele lor erau ca și a celor de-acum.

– Dar sunt sigură că știau să și le stăpânească mai bine, răspunse Leona, amintindu-și incidentul de pe iaht. În zilele astea, bărbații nu mai sunt capabili să se stăpânească.

Bătrâna oftă:

– E foarte frumos să ai pe cineva al tău. În plus, draga mea, trebuie să ai copii. Nu e bine să rămâi singură la bătrânețe. Mama ta mi-a dat atât de multă fericire în viață.

– Da, dar ai și suferit îngrozitor din cauza ei, așa că e mai bine să n-ai copii, bunico.

– Am suferit, era normal să sufăr când ea și tatăl tău au murit în acel accident teribil, spuse bătrâna cu vocea tremurând, după care niciuna dintre ele nu mai spuse nimic, mult timp.

– Și-apoi, Leona, spuse bătrâna după un timp, uite cât de fericită sunt acum că te am pe tine. Dacă nu m-aș fi căsătorit, cum te aveam?...

– Te rog, bunico, înțelege că nu vreau să mă căsătoresc și să nu mai vorbim despre asta.

– Nu e o atitudine rezonabilă, scumpo.

– Bunico, hai să vorbim despre ceva mult mai interesant.

Urmă o altă tăcere, după care bătrâna vorbi din nou, cu mai

multă hotărâre.

– Leona, dragă, casa asta nu e a mea.

– Nu e a ta? Dar...

– Nu. E a unei famili pentru care a lucrat bunicul tău și care locuiește acum undeva în sudul Angliei. Ne-a fost permis să locuim aici, pe toată durata vieții, dar după ce eu voi muri, proprietarii vor avea dreptul să facă ce doresc cu ea.

Leona se albi la față. Această casă pe care o iubea atât de mult și în care se gândise să rămână toată viața – nu era a lor.

– Dumnezeule, bunico, dar nu-mi imaginez cum m-aș putea obișnui să trăiesc în altă parte. Chiar va trebui să plec de aici? se interesă ea, dar își dădu seama imediat cât de prostească era întrebarea pe care o pusese.

Era foarte clar că adevărații proprietari ai casei nu vor permite unei persoane pe care nici n-o cunoșteau să continue să locuiască în tot acel lux. De altfel, nici ea n-ar mai fi putut... Mândria ei nu i-ar îngădui asta niciodată.

Inima însă i se strânse cu putere când încercă să-și imagineze viitorul ei. Se văzu, astfel, într-un apartament mic și sărăcăcios, făcându-și singură menajul.

– Va trebui să-mi găsesc o slujbă, atunci, spuse ea, gânditoare.

– Draga mea, nu vreau să mă lași singură toată ziua. N-am pe nimeni altcineva, știi foarte bine acest lucru. Nu ți-am spus

tot ceea ce ți-am spus ca să-ți găsești o slujbă.

– Dar va trebui să învăț să-mi câștig existența într-o zi, bunico.

– Te vei putea căsători, îi răspunse bătrâna, impacientată.

– Aș putea să fac un curs practic, bunico?

– Cel mai bun curs practic pe care poți să-l faci e să să începi să te uiți în jurul tău pentru un bărbat potrivit. Astfel, vei avea o viață îmbelșugată. Nu poți să devii o subalternă în vreun birou oarecare. De altfel, nu prea te văd ascultând de ordinele unui șef. Ești mult prea mândră ca să poți îndura asta.

Da, își spuse Leona. Uitase de acest aspect al situației.

Să fie sub comanda unui bărbat!... De neconceput!... L-ar trimite la naiba, de la primul ordin.

– Da, e adevărat, bunico, așa că e exclus să-mi iau o slujbă. Dar va trebui să-mi câștig existența, într-un fel.

– Doar căsătoria poate rezolva lucrurile în cazul tău, draga mea.

Leona își strânsă buzele cu nemulțumire, dar se gândi totuși la tânărul Geoffrey Seymour, cu care luse cina de câteva ori.

– Ce-ar fi să mergem într-un weekend la casa de vânătoare care mi-a rămas de la tata, în Scoția?

Bătrâna doamnă își ridică mâna la părul alb și-l aranjă din nou cu mare grijă, în timp ce fața plină de riduri i se întunecă de tristețe.

Era pentru prima oară când Leona realiza cu adevărat vârsta bunicii ei. Până atunci, nu se gândise decât la dragostea pe care i-o purta femeii care-i fusese și mamă și tată, care se îngrijise să-i dea cea mai bună educație și care o trimisese la Paris pentru a-și definitiva studiile.

– Nu cred că-ți vei putea găsi acolo un soț, Leona... Pe cine ai putea cunoaște acolo? Nu ești făcută să trăiești într-o casă simplă, draga mea. Te-ai născut și ai trăit într-o locuință splendidă și n-ai fost niciodată în altfel de locuri. Mândria ta se datorează și modului de trai pe care l-ai avut... Nu te vei putea lipsi de acest lux. Bătrâna tăcu o clipă, apoi adăugă cu un zâmbet mic, dar plin de căldură:

– Și pentru că veni vorba, iubito, aș vrea să-ți spun că mândria ta mă îngrijorează, totuși. E mult prea mare și asta ți-o spune o femeie care la rândul ei a fost toată viața extrem de mândră. Totuși, când mândria se transformă-n aroganță, începi să fii înconjurată de dușmani, nu de prieteni.

Leona își privi lung bunica...

Câtă dreptate avea!... Fusese crescută într-o atmosferă aristocratică și-i va fi foarte greu să-și schimbe modul de viață. În ceea ce privește aroganța de care dăduse dovadă până atunci, aceasta se manifestase doar în relațiile cu bărbații. Fusese modul ei de a se apăra împotriva modului agresiv în care o curtau tinerii din jurul ei.

Apoi, Leona își întrebă bunica despre familia care avea în proprietate casa în care locuiau ele.

– De fapt, e un singur om care a mai rămas în viață și care a moștenit tot ceea ce fusese în posesia vechii familii despre care ți-am vorbit. E un verișor mai îndepărtat al lor, un tânăr pe jumătate grec.

– Jumătate grec? întrebă Leona, uimită.

– Da, mama lui e grecoaică.

– Și trăiește cu fiul ei aici, în Anglia?

– Din câte știu eu, mama lui locuiește în Grecia. După moartea soțului ei, a ales să se-ntoarcă în țara ei de baștină.

– Și fiul ei unde locuiește?

– O parte din an locuiește și el în Grecia, dar are o casă în sudul Angliei.

Da, se gândi Leona... Era foarte departe de Derbyshire.

– Dar de unde știi toate acestea, bunico?

– Ținem legătura prin avocații noștri. Banii obținuți de pe urma fermei îmi revin în parte mie, pentru tot ceea ce avem nevoie, dar restul sunt trimiși proprietarului. Așa e de cincizeci de ani.

– Înțeleg, spuse Leona gânditoare, realizând că, după moartea bunicii, ea nu va avea nimic.

– Am economosit totuși ceva pentru tine, spuse bătrâna, parcă citindu-i gândurile.

– Hai să vorbim despre altceva, bunico, nu-mi place această conversație.

– Trebuie să discutăm despre toate astea, fetițo, pentru că nu voi mai fi multă vreme cu tine.

– Ba da, vei fi, bunico, nu-mi vorbi așa, te rog... Nu-mi pot imagina viața fără tine. Ești tot ce am. Vei trăi o sută de ani, așa cum ai spus chiar tu, de atâtea ori.

– Am spus asta, dar era înainte de...

– Înainte de ce? o întrerupse speriată Leona. Spune-mi, bunico...

– Fetițo, răspunse femeia, extrem de serioasă. De ce crezi că am deschis această discuție astăzi, deși n-am făcut-o niciodată cu atâta insistență.

Leona se albi la față, dintr-o dată.

– Nu... te simți bine?

– Săptămâna trecută, când ai fost să faci acea plimbare pe lac, am chemat doctorul.

– Dar nu mi-ai spus nimic despre asta, când m-am întors. Ce... Ce nu e bine? Vreau să spun... De ce ai trimis după doctor?

– Am avut un atac de cord. Nu... Nu mă întrerupe, Leona. N-a fost foarte grav, și acum fac un tratament, așa că mă simt bine. Trebuie însă să fii conștientă de situație și să te aștepți la orice, de acum înainte.

imaginea lui, cu trăsături fine, aristocratice și pielea ciocolatie, atât de atractivă. Deși nu-l văzuse decât o singură dată, imaginea lui îi apăru în față ca și cum l-ar fi cunoscut de ani de zile.

Era la câteva mile de țărm acum, și tânăra se gândi, punând brusc capăt reflecțiilor sale anterioare, să aprindă lampa, după care să-și facă un ceai.

Când se întoarse însă pe punte, constată cu uimire că începuse să bată un vânt destul de puternic, iar pe cer se strânseseră deja o mulțime de nori. Își încheie mai bine jacheta, după care se uită în larg, la marea întunecată și amenințătoare.

Îi era frică?... Nu... Dar nu putu domina, totuși, sentimentul de solitudine dezolantă, care pusese stăpânire pe ea. N-ar fi fost mai bine să rămână la vilă? se întrebă ea. Ce-i venise să iasă în larg, la acea oră?

Și atunci, ca venind din neant, auzi o voce strigând ceva spre ea... O recunoscu imediat. Avea un timbru inconfundabil.

– Ce naiba cauți pe mare pe o astfel de vreme?

Apoi, uitându-se mai bine, adăugă:

– A, ești fata de pe Nausica... Ia te uită... Cine s-ar fi gândit?

– Nu-ți face griji din pricina mea. O să stau aici până mâine

dimineață, când voi porni din nou. Mă voi descurca, nu sunt o novice.

– A, da? Bine, atunci... Noapte bună, spuse bărbatul și Leona se uită lung spre Odysseus, vasul care-i atrăsese atenția de multe ori, datorită eleganței lui deosebite.

Apoi, deodată, o cuprinse spaima...

Plecase... O lăsase singură în mijlocul unei mări care se pregătea să se răscolească din adâncuri...

Și numai cuvintele ei arogante îl îndepărtaseră. Știa asta acum, foarte bine.

Dar... totuși, cum putuse s-o lase pradă unei astfel de situații?...

O altă dovadă că bărbații erau doar niște ființe inferioare, își spuse ea, cu năduf.

Odysseus deveni între timp doar un punct abia vizibil, la orizont, după care fu înghițit, cu totul, de întuneric.

În acel moment, Leona simți cum inima începe să i se zbată în piept cu o violență sălbatică, așa că-și duse mâinile la piept.

Voi îngheța până dimineață, își spuse ea, înspăimântată.

Apoi, cerul fu brăzdat de o lumină puternică și Leona își ridică privirile, ascultând încordată sunetele nopții.

Prin șuiertatul subțire al vântului care se-ntețea tot mai mult, fata auzi cu groază bubuitul îndepărtat al unui tunet...

Se apropia furtuna...

Capitolul 2

Leona se trase câțiva pași înapoi, îmbrățișându-și umerii.

Ploaia începu să cadă dintr-o dată cu atâta putere, încât rămase cu fața spre cer, teribil de uimită.

Ar fi putut să meargă în cabină, dar rămăsese pe punte, ca și cum, astfel, uitându-se rugătoare spre cerul nemilos, ar fi fost în stare să oprească urgia.

Era deja udă până la piele și dinții-i clănțăneau de mama focului când, coborându-și ochii peste marea întunecată, văzu în depărtare o luminiță.

Deși era atât de mică și atât de departe încât ar fi putut fi un simplu lămpaș, Leona știu imediat că era Odysseus.

Apoi, după ce ambarcațiunea fu aproape de ea, vocea aristocratică a stăpânului acelui miracol de eleganță și putere

se auzi cu claritate în bezna deasă, pe deasupra valurilor reci și înfuriate:

– Ei, Domnișoara Independență acceptă acum ajutorul meu?

Leona simți că i se ridică sângele la cap, la auzul tonului lui batjocoritor. Auzi!... Domnișoara Independență!... Mai bine murea, decât să accepte ajutorul unuia ca el!...

– Pleacă naibii de aici, strigă ea, nemaiținând cont de situația în care se afla, ci doar de ceea ce-i dicta mândria. De ce a trebuit să te întorci și să mă plictisești cu întrebările tale?

– Te plictisesc? strigă el înfuriat. Trebuie că ești nebună!....

– Pleacă, am spus!

– Am venit să te iau pe iahtul meu, așa că te rog să încetezi cu această atitudine, n-am chef să-mi pierd timpul degeaba, pe o vreme ca asta.

– N-ai înțeles ce ți-am spus? Pleacă de aici! șuieră ea printre dinți, hotărâtă să nu accepte nici în ruptul capului să fie salvată de un bădăran. Nu-ți mai pierde timpul! continuă ea. Nu voi veni cu tine!

Bărbatul însă era deja pe punte, lângă ea și, mai înainte ca Leona să apuce să se opună, o luă în brațe și o traversă pe iahtul lui.

– Cum îndrăznești să te comporți așa cu mine? țipă ea cu toată puterea.

– Tacă-ți gura! ripostă bărbatul.

– Nu tac! strigă ea din nou, dar după ce privi cu groază furia valurilor înspumate, își lăsă privirile-n jos și adăugă încet:

– Mulțumesc.

Era pentru prima dată în viața ei, de când își aducea aminte, că se simțea îngrozitor de mică și de neajutorată.

Totuși, când vorbi, aroganța ei obișnuită își scoase din nou colții:

– Aș fi putut, oricum, să mă descurc și singură, până mâine dimineață.

– Iahtul tău nu va mai exista mâine dimineață.

– Ah, cum să nu? se revoltă Leona, care nici măcar nu putea concepe o astfel de situație.

Iahtul acela era un cadou de la bunica ei și, în plus, câștigase o mulțime de întreceri cu el, îl iubea, nu-l putea pierde.

– Vei găsi în cabină cu ce să te ștergi, spuse bărbatul, care nu mai avea niciun chef s-o contrazică. Și, dac-aș fi în locul tău, mi-aș fi schimba și hainele.

– Ah, nu pot să le dau jos.

Bărbatul o privi lung, după care se ocupă de ancoră.

***

Peste o oră, furtuna era încă la fel de puternică, iar iahtul se legăna în toate direcțiile.

Leona era însă mult mai liniștită, acum. Acest domn Wyndham îi înspira încredere. Indiscutabil, era un bărbat de o forță deosebită, își spuse ea observându-i spatele lat și musculos. Niciunul dintre bărbații pe care-i cunoscuse până atunci nu avea un fizic atât de bine clădit.

– Ți-am spus că sunt niște haine uscate în cabină, de ce nu mergi să te schimbi? spuse domnul Wyndham, întorcându-se deodată spre ea.

Leona nu se mișcă însă și-atunci, privind-o ca și cum ar fi fost într-un mare pericol, domnul Wyndham exclamă, enervat:

– Treci imediat în cabină. Și să nu te miști de acolo până când nu te voi chema eu. De fapt, până când nu vom ajunge în port.

– Atunci... ești sigur că vom ajunge cu bine în port?

– Da, o încredință el. Acum, du-te în cabină, pentru că dacă n-ai să te duci, o să te car eu și nu cred că o să-ți placă.

Leona își plecă ochii, supusă, astfel încât nu putu să nu se-ntrebe ce fel de putere avea acest om că o făcea să se simtă inferioară.

Coborî așadar scările și când ajunse în salon, căldura binefăcătoare dinăuntru o făcu să recunoască imediat că fusese o proastă să nu vină aici din primul moment în care-i spusese

el.

Apoi, privind curioasă în jur, fu uimită de luxul care domnea în încăpere, dovadă sigură a bogăților de care dispunea proprietarul.

Pe marginea pereților erau așezate două canapele îmbietoare și Leona se simți tentată să se așeze, dar își dădu seama că nu putea face asta cu hainele ude, astfel încât își frecă degetele înghețate pentru a le restabili circulația. Pe urmă, încercă să-și descheie nasturii jachetei, dar observă că bărbatul intrase și el în cabină, după ea.

Astfel, Leona se opri instinctiv din demersul început, dar el o urgentă, cu un gest grăbit, din mâini.

În acel moment, deși ploaia se mai liniștise și valurile nu mai erau atât de puternice, iahtul se înclină foarte tare și Leona fu trântită în brațele bărbatului care începu să râdă amuzat.

– Baia e după ușa aceea, spuse el, arătându-i zâmbind direcția în care trebuia să meargă. Vei găsi și haine uscate în cabina amplasată de partea cealaltă a salonului. După ce te vei schimba, vei putea să te-ntinzi puțin.

Deodată, Leona simți că nu se mai poate ține pe picioare și fața îi deveni îngrozitor de palidă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul, privind-o cu atenție.

– Mă simt...f...foarte rău, îngăimă ea, abia auzit.

Nu se așteptase ca el s-o compătimească, dar nici la accesul

de furie care urmă:

– Ești o nebună, asta e!... De ce nu ți-ai schimbat hainele până acum? Hai, scoate-le și pe urmă poți să leșini cât vrei, cap pătrat ce ești! Sau poate ai chef să-ți trag câteva la fundul tău englezesc, cum aș fi făcu cu sora mea, într-o situație ca asta.

Leona îl privi cu ochi mari și speriați, după care se prăbuși la podea.

***

Când se trezi, privi o clipă în jur, după care strânse dinții din cauza durerii de cap puternice, apoi își coborî pleoapele la loc, obosită.

Unde era? Nu se auzea niciun sunet. Doar zgomotul îngrozitor din capul ei.

Leona încercă să se miște, dar simți brusc o durere de nesuportat în tot capul.

Pleoapele îi fluturară din nou și tânăra se uită atent peste încăperea în care se afla.

Ah, da, își aminti ea.

Iahtul....

Dumnezeule, ce noapte îngrozitoare, se gândi apoi,

ascultând din nou sunetele din jur.

Atunci, auzi pe cineva, mișcându-se ușor, după care pași apropiindu-se.

Da... Bărbatul acela... Domnul Wyndham.

Pe urmă, Leona își pipăi ușor trupul, acoperit cu o pătură groasă.

– Ah, nu, începu ea să plângă, încet, în timp ce obrajii i se aprinseră brusc.

Nu era adevărat, continuă ea să reflecteze. Nu era posibil așa ceva... N-o dezbrăcase! își spuse Leona enervată, constatând că bărbatul o îmbrăcase doar cu o bluză de pijama, foarte largă și mare, care mai era și deschisă la toți nasturii, astfel încât îi lăsa trupul descoperit aproape complet.

Profitase desigur de situație, pentru a se uita la mine, continuă ea să se gândească, plină de furie.

– Deci, te-ai trezit în sfârșit, spuse domnul Wyndham, cu nonșalanță. Cum te simți?

– Mă... simt bine, minți ea. Aș vrea să merg acasă.

– Cum ar fi fost dacă ai fi rămas singură, în mijlocul apelor, pe o noapte ca asta?

– M-aș fi descurcat, răspunse ea, ridicându-și bărbia. Vrei, te rog, să mă lași singură câteva minute? Vreau să mă-mbrac, spuse ea cu asprime și dădu să se ridice, dar durerea pe care o resimți imediat în tot corpul, o forță să se-ntindă din nou.

– Nu mi-ai spus ce-ai căutat pe mare azi-noapte, continuă el.

– N-am considerat necesar.

– Ești cea mai nemanierată femeie pe care-am întâlnit-o vreodată, replică el, rar și apăsat. Cineva trebuie să vină de hac, în sfârșit, mândriei tale nemăsurate, adăugă el cu răceală. Ce păcat că ai fost în stare de inconștiență când te-am dezbrăcat. Asta ți-ar mai fi tăiat din orgoliu.

– N-ai avut niciun drept să mă atingi, ripostă fata, înroșindu-se. A fost o ofensă de neiertat.

– Dumnezeule, ce păcat că n-am avut ocazia să fac asta în timp ce erai conștientă, spuse el, surâzând cu ironie.

– Nu ți-aș fi permis să mă atingi.

– Nu? Și cum ai fi reușit să mă oprești?

Tânăra se încruntă, enervată, dar nu răspunse și adăugă cu ochii în flăcări:

– Ți-am cerut să pleci, pentru că vreau să mă-mbrac. Bunica mea se va îngrijora foarte tare dacă nu voi fi la micul dejun.

– Micul dejun? o întrebă el ridicându-și o sprânceană. Dar nu-ți dai seama ce oră e?

– Nu...

– E aproape ora prânzului.

– Ora prânzului?! exclamă ea, ridicându-se în capul oaselor. Bunica mea cred că e speriată de moarte, acum... Te rog să

ieși din cameră, ca să mă pot îmbrăca. Unde-mi sunt hainele? întrebă ea, uitându-se prin cameră, fără să se mai gândească la faptul că i se desfăcuse de-a binelea cămașa la piept.

– Locuiești cu bunica ta?

– Da, te rog dă-mi hainele.

– Și ea unde e acum? o întrebă el, ignorând cererea ei.

– În vila noastră, de lângă port.

– Atunci, e ciudat că n-a întrebat nimeni până acum de domnișoara Leona Bryce.

– Îmi cunoști numele?

– De când frecventez clubul de aici, l-am auzit de multe ori, replică el, cu un surâs amuzat.

– Cred că ai auzit lucruri foarte distractive despre mine, replică ea privindu-l lung.

– E adevărat, răspunse el și Leona se înroși până-n vârful urechilor. Oricum, trebuie să te anunț că am fost la poliție, să le spun că ești în siguranță și să-i informez asupra locului în care vei putea fi găsită, în cazul în care vei fi căutată de vreo rudă.

– Ce le-ai spus exact, despre mine?

– Le-am explicat că te-am găsit pe mare și că te-am luat pe iahtul meu, pentru că erai în pericol. Le-am mai spus că ai leșinat, după care ai adormit, așa că nu poți fi transportată de aici, o vreme.

– Da, dacă ai anunțat poliția, nu înțeleg cum de n-a aflat bunica până acum unde sunt. Sper că... n-a făcut un atac de cord.

– Un atac de cord?

– Da. Are optzeci și opt de ani. Doctorul a avertizat-o că e foarte bolnavă și că trebuie să aibă grijă să nu se obosească.

– Ești o enigmă pentru mine, spuse el, privindu-i cu insistență fața îngrijorată și total schimbată, în acel moment. Îți voi aduce hainele.

După o clipă, însă, auzind-o oftând, se-ntoarse:

– Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el, cu o voce atât de caldă, încât Leonei îi păru că vorbește o altă persoană. Te doare ceva?

– Da, admise ea, învingându-și cu greu mândria. E foarte dureros că bunica mea e atât de bolnavă. Cred că i s-a întâmplat ceva, altfel ar fi fost aici, până acum.

– Asta în cazul în care a fost contactată de către poliție.

– Ah, în mod sigur au căutat-o. Vila noastră e la câțiva pași de ei. În mod sigur e o problemă cu ea, trebuie să ajung cât mai repede cu putință la vilă, spuse Leona și lacrimile începură să i se scurgă șiroaie pe obraji. Adu-mi, te rog, hainele, continuă ea și dădu să se ridice, dar simți imediat o mulțime de înțepături în tot corpul.

– Ah, ce e cu mine? adăugă Leona plângând și mai tare. Adu-mi, te rog, hainele, insistă ea.

astfel că bunica ta a aflat imediat după asta că ambarcațiunea s-a sfărâmat, iar tu n-ai fost găsită nicăieri.

Dacă ar fi acceptat ajutorul lui de prima dată, se gândi ea, nu s-ar fi îmbolnăvit și astfel ar fi ajuns acasă cu mult înainte ca bunica ei să se trezească, se gândi Leona.

Numai mândria ei nemăsurată a dus la toate acestea...

– Trebuie să mă duc să-mi văd bunica, spuse ea, uitându-se spre doctor.

– Nu vei putea părăsi acest pat o săptămână, răspunse acesta.

– Dar bunica știe, acum, că n-am pățit nimic?

– Da, răspunse doctorul, în timp ce începu să scrie rețeta. Vă voi trimite o soră foarte curând, după ce voi pleca de-aici.

– Mulțumesc, spuse domnul Wyndham.

– Vă mulțumesc și eu, spuse încet și Leona, când doctorul se pregăti de plecare.

Apoi, imediat ce rămase singură cu proprietarul iahtului, își îndreptă ochii plini de recunoștință spre el:

– Mulțumesc, și-mi pare rău pentru toate problemele pe care le-am creat.

Bărbatul o privi câteva clipe lung, dar nu spuse nimic. Pe urmă, ieși din salon, gânditor.

Capitolul 3

După trei zile, Leona începu să se simtă ceva mai bine.

Sora care veni s-o îngrijească, se instală pe canapeaua de pe celălalt perete, astfel încât Leona presupuse că domnul Wyndham își improvizase un pat undeva pe vas, dar n-ar fi putut spune cu exactitate în ce loc.

A patra zi, doctorul o examină din nou și-i permise să se ridice din pat timp de o oră.

Leona se plimbă puțin prin cabina elegantă, dar se întoarse în pat înainte ca ora în care-i fusese îngăduit să se miște se terminase.

În ultimul timp, domnul Wyndham își schimbase total atitudinea față de ea, comportându-se mult mai cald decât înainte, iar Leona observă că acest lucru se-ntâmplase după ce

fusese la spital, pentru a o vedea pe bunica ei.

Deși nu-i vorbise foarte mult despre această întâlnire, Leona dedusese cu ușurință că se înțeleseseră foarte bine amândoi.

– Bunica ta se simte din ce în ce mai bine, îi spuse el în cea de-a șasea zi a ședерii sale acolo. Va ieși din spital imediat ce te vei întoarce și tu acasă.

– Dar poate să iasă deja, dacă se simte bine, răspunse Leona. Avem menajeră, la vilă.

– Da, știu, dar bunica ta preferă să stea în spital, până te vei întoarce și tu acasă, decât să stea singură cu această menajeră de care mi-ai vorbit.

– Bunica mea nu e prea prietenoasă cu servitorii, răspunse Leona.

– Da, e și ea mândră, nu-i așa? replică domnul Wyndham amuzat.

– Bunica face parte dintr-o familie foarte veche și respectabilă.

– Da?

Leona își aminti apoi, brusc, că Ardale Hall nu era casa lor. Continuă totuși să-i vorbească despre această proprietate.

– Spune-mi, te rog... Crezi că faptul că trăiți într-o casă atât de deosebită îți dă dreptul să te comporți cu atâta aroganță cu ceilalți?

– Nu sunt arogantă, domnule Wyndham, răspunse ea, după

o ezitare.

– Bunica ta nu e arogantă. E mândră, desigur, dar într-o manieră elegantă și atractivă. Este deosebit de grațioasă, ceea ce-mi amintește de faptul că a existat o perioadă în care doamnele erau cu adevărat... doamne. Mă înțeleg foarte bine cu bunica ta, domnișoară Bryce, dar mândria ta e de-a dreptul nesuferită.

– Domnule... Wyndham, răspunse Leona cu răceală. Nu mă interesează părerea... dumitale, continuă ea. Insist însă a-ți spune că nu sunt arogantă.

– Ba da... Și nu ești onestă deloc. Nu înțeleg cum n-a reușit bunica ta să-ți modeleze caracterul, astfel încât să te facă să devii mai atractivă, din acest punct de vedere.

– Nu mă cunoști, domnule Wyndham.

– Nu vrei să-mi răspunzi la-ntrebare?

– Bunica nu e responsabilă de caracterul meu.

– Ereditatea joacă un rol important, domnișoară, dar dacă bunica ți-ar fi dat din când în când niște palme, acum ai fi fost mult mai plăcută.

Leona simți cum îi fierbe sângele-n vene, dar, pentru că se purtase atât de grijuliu cu ea cât fusese bolnavă și pentru că o salvase, încercă să se stăpânească. Îl privi însă cu o curiozitate nedisimulată.

Probabil avea vreo treizeci de ani, își spuse Leona,

admirându-i fața frumoasă, cu gura de o senzualitate extrem de accentuată. Oricum, continuă ea să reflecteze, era cel mai atractiv bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

– La ce te gândești? o întrebă el surâzând, dar cum Leona nu știu ce să răspundă, bărbatul continuă amuzat: te-ntrebi dacă sunt însurat?... Nu, nu sunt. N-am nici copii, pentru că am decis să nu fiu niciodată tată.

Leona se înroși până-n vârful urechilor. Fusese chiar atât de transparentă? Cum Dumnezeu ghicise unde-i zburaseră gândurile?

– Spune-mi ceva mai multe lucruri despre casa în care locuiești, continuă el, schimbând brusc subiectul. Și eu am o casă în stil Tudor.

– Casa noastră e înconjurată de o curte imensă, începu ea, cu o strălucire nouă în ochi, observând, în același timp că bărbatul o ascultă cu un interes foarte viu. Clădirea e o combinație extraordinară de negru și alb, ceea ce e tipic, de altfel, pentru prima perioadă a stilului Tudor, adăugă ea, gândindu-se la terasa impunătoare, neagră, din lemn, care înconjura toată casa.

– Locuiești în Derbyshire, nu-i așa?

– Da, în Dove Valley, răspunse Leona, puțin uimită că știa din ce localitate era ea. Apoi, însă, își spuse că probabil discutase despre toate acestea cu bunica ei.

– Da, un loc foarte frumos, răspunse el, lăsându-i impresia că fusese acolo. Nu-l întrebă nimic, totuși, despre acest fapt, preferând să-și continue relatarea despre casa pe care o iubea atât de mult. Ceea ce e foarte interesant, e că toți cei care au stăpânit într-o vreme sau alta această clădire, i-au adăugat câte o aripă, dar care se armonizează foarte bine cu celelalte.

Bărbatul începu să râdă cu poftă:

– Se vede că toți cei care au locuit acolo au fost extrem de mândri, remarcă el. Spune mai departe.

Leona continuă descrierea casei, ignorând cele spuse de el, în legătură cu mândria ocupanților ei.

– Avem câteva tapiserii originale foarte valoroase, în hol și-n sufragerie.

– Vorbește-mi puțin despre camera ta, îi ceru el.

Obrajii fetei se colorară ușor:

– Dar de ce te interesează asta?

Domnul Wyndham ezită o clipă, după care spuse surâzând:

– Încerc să mi te imaginez în patul tău.

– M-ai văzut deja în pat, răspunse ea, deși știa cu exactitate la ce anume se referise el.

– Nu ești în pat. Ești pe o banchetă, acum, ceea ce nu e același lucru. Ai acel gen de pat foarte larg, cu tăblii sculptate?

Leona nu răspunse. Nu se așteptase la o astfel de întrebare. Crezuse, mai întâi, că dorea într-adevăr să știe în ce fel de casă

locuia, dar întrebarea aceasta era de cu totul altă natură, se gândi ea.

– Te-ai rușinat? o întrebă el, văzându-i perplexitatea.

– Întâmplarea face să am un pat destul de obișnuit. Nu vrei să știi mai multe despre casă, domnule Wyndham?

– Ba da... E genul de casă în care mi-ar plăcea să locuiesc eu însumi.

– Dumneata locuiești într-o casă modernă?

– N-aș putea să spun că e modernă, dar n-are patina extraordinară a vremurilor pe care o are casa în care stai tu.

– Ai putea să-ți cumperi o casă ca a noastră.

– Ah, nu prea cred că se mai găsesc în bună stare, astfel de case.

– Dacă vei căuta în această zonă, vei găsi cu siguranță.

– Nu știu dacă mă interesează cu adevărat, pentru că nu locuiesc în Anglia tot timpul.

– Înțeleg... Și... atunci... unde e casa ta?

– Când sunt în Anglia, locuiesc aici, în Essex.

Leona îl privi lung, dar ezită să-l întrebe mai mult, deși o bănuială firavă i se strecură încet în suflet.

***

După câteva zile, Leona se întoarse la Ardale Hall, iar acum era în sufragerie, citindu-i bunicii ei, care se oprise din croșetat și privea în gol, peste umerii nepoatei sale.

– Bunico, mă asculți?... Dacă nu te mai interesează, nu mai citesc.

Tânăra se uită apoi la ceasul de pe perete:

– Oricum, e deja ora ceaiului. Dar ce e cu tine, iubito? La ce te gândești?

– Sunt îngrijorată, răspunse bătrâna.

– Îngrijorată? De ce? întrebă Leona, deși știa foarte bine răspunsul, pentru că, în dimineața aceea, doctorul o vizitase din nou pe bunica ei, după care-i spusese, foarte preocupat:

– Astăzi nu e deloc bine, domnișoară Bryce. E foarte ciudat, pentru că în ultimele zile sănătatea ei se restabilise foarte frumos. Trebuie să te pregătești pentru ce-i mai rău, domnișoară.

– Nu! exclamă ea... Nu e posibil, doctore... Face tratament, așa că va fi mai bine. Oamenii trăiesc ani buni, cu medicamente.

– Nu persoane care au deja optzeci și opt de ani, domnișoară.

– E... din cauza șocului pe care l-a avut, când a crezut că am murit? întrebă Leona, deși știa foarte bine răspunsul.

Starea bunicii ei se deteriorase de atunci și acest fapt Leona

nu și-l putea ierta. Acum, însă, așa cum spusese doctorul, trebuia să se pregătească pentru atacul de cord care va pune capăt vieții femeii pe care o iubea atât de mult.

– Când... credeți că... va fi...? întrebă ea, sfârșită.

– Nu știu... S-ar putea să mai trăiască, totuși, cinci sau șase luni.

– S-ar putea?...

– Cred că va trăi până atunci... Dar... nu mai mult.

Leona se retrăsese în camera ei, plângând cu disperare, dar pe urmă își spusese că doctorul s-ar putea să greșească. Alungându-și astfel tristețea, se întorsese în salon pentru a-i ține companie bunicii.

– Da, iubito, sunt îngrijorată, continuă bătrâna. Îmi fac griji pentru noi...

– Pentru... noi, bunico?...Pentru mine... și pentru tine?...

– Trebuie să plecăm de-aici... Proprietarul casei vrea să se mute cât mai curând posibil în această clădire.

– Nu... înțeleg... Ai spus că ai dreptul să locuiești aici toată viața.

– Așa am crezut, dar avocatul mi-a spus acum că bunicul tău a specificat în contract o limită de timp, atât cât a crezut el că e posibil să trăim... A semnat pentru... cincizeci de ani și această dată a expirat. Trebuie să ne găsim altă casă, draga mea,

în cel mult o lună.

Leona simți că se prăbușește. Această tristețe le va ucide pe amândouă.

– O lună? repetă Leona, indignată. Dar cum a putut să ne ceară așa ceva?

– Cred că se gândește că ne putem muta într-un apartament cu chirie. Va trebui să te interesezi de asta, iubito.

– Acest... bărbat... care ne-a cerut asta, e chiar proprietarul? Ai spus că trăiește în Grecia. De ce are, brusc, nevoie de casa asta?

– E în Anglia, acum, pentru o perioadă. Locuiește în această regiune, mai nou, și cum s-a îndrăgostit de Ardale Hall, vrea să se mute imediat. Se pare că-și dorește asta de mult, dar a tot amânat.

– Zici că e-n Anglia, acum? întrebă Leona, gândindu-se că l-ar putea întâlni, pentru a-i explica starea bunicii ei și a-i cere să-și mai amâne puțin mutarea.

– Da. L-am văzut în ziua în care am fost să vorbesc cu avocatul meu, cu ceva timp în urmă. Mi-a spus că nu mai poate aștepta. Mi-a spus că eu voi trăi cu siguranță o sută de ani, surâse bătrâna doamnă, amuzată.

Leona își dădu seama că fusese un compliment adresat bunicii ei, pentru forța extraordinară pe care o arătase până săptămâna trecută, când făcuse acel infarct.

– Îl voi întâlni oricum, bunico, spuse Leona, cu hotărâre Sunt sigură că-l pot face să se răzgândească. Unde-l pot găsi Știi cum îl cheamă?

O tăcere profundă se lăsă în cameră, preț de câteva minute după care bătrâna răspunse foarte rar.

– Proprietarul acestei case, Leona, este domnul Wyndham care ți-a salvat viața și care, după cum mi-ai mărturisit, îț displace foarte mult.

– Domnul Wyndham? Imposibil! Oh, iubito, spune-mi că nu e adevărat. Nu poate fi posibil ca o creatură atât de nesuferită să fie stăpânul acestei case atât de frumoase.

– Mă tem că e posibil, draga mea.

– Ah, bunico, răspunse Leona aproape plângând, nu vo putea suporta gândul că bărbatul acela va locui în casa în car am crescut.

– E casa lui, îi reaminti bătrâna, liniștită.

– Pari să nu te sinchisești prea mult că trebuie să plecăm d aici, bunicuțo.

– Nu e adevărat, micuțo, dar încerc să-mi păstrez calmu pentru că cea mai mică enervare îmi poate fi fatală, acum.

– Ah, bunico, te rog, nu vorbi așa, știi cât mă doare.

– Îmi pare rău. Nu vreau să te rănesc, draga mea, da trebuie să privim lucrurile în față. Nu mai putem rămâne aic L-am rugat și pe avocat să ne găsească ceva, dar cred că po

face și tu asta. Oh, draga mea, sunt atâtea de făcut, într-un timp atât de scurt... Toate lucrurile noastre... și...

Vocea bătrânei se frânse brusc.

– Oh, Leona, continuă ea, ducându-și mâna la inimă... Medicamentele mele... Repede...Repede!

– Bunico... Draga mea...

– Medicamentele, Leona, dacă nu vrei să mor...

Cinci minute mai târziu, în încăpere se restabili calmul. Leona însă, era albă la față ca un cearșaf...

Bunica nu trebuia să plece din această casă, hotărî ea.

– Voi vorbi cu domnul Wyndham, bunico. Știi unde locuiește? întrebă Leona, deși nu putea să nu se gândească la faptul că-i vorbise acestui bărbat despre Ardale Hall ca și cum ar fi fost casa ei. Ce s-o mai fi amuzat în sinea lui, își spuse fata, simțind cum i se îmbujorează obrajii.

Apoi, doamna Mortimer o informă că domnul Konon Wyndham le va face o vizită mâine dimineață și o sfătui pe Leona să se poarte cuviincios cu el.

– Și nu-i vei cere să ne permită să mai locuim aici, adăugă ea. E foarte dornic să se mute aici.

– Da, mi-a pus și mie o serie întreagă de întrebări legate de casă. Probabil că i-am vorbit atât de frumos despre tot ceea ce e aici, încât a hotărât că nu-și mai poate amâna mutarea.

– Mie mi-a plăcut foarte mult acest om și ne-am înțeles

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Leona se trezi cu o senzație ciudată de inconfort și câteva secunde mai târziu, mintea ei refăcu în întregime imaginea aristocratică a domnului Konor Wyndham.

Ah... Somnul... Ce extraordinară protecție.... Ce cortină minunată, trasă peste realitatea urâtă și dureroasă.

Peste doar două ore va trebui să se confrunte cu persoana pe care o ura cel mai mult pe lumea asta și care se folosea de puterea lui pentru a o da afară din casa pe care o iubea, împreună cu bunica ei bolnavă.

Ce întorsătură de situație, se gândi Leona și ce vor mai râde cu toții de ea, după ce fusese întotdeauna de o mândrie atât de mare, încât îi tratase pe toți ceilalți ca și cum ar fi fost doar niște

biete ființe minuscule și lipsite de însemnătate.

După asta, tânăra intră în baia parfumată, pregătită cu grijă de către una dintre servitoare, iar pe urmă se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni albi și o jachetă scurtă, tivită cu argintiu.

Da, continuă ea să reflecteze, vor fi foarte mulți cei care se vor bucura aflând că extraordinara proprietate, Ardale Hall, nu era de fapt casa nepoatei doamnei Mortimer.

Gândul îi zbură imediat la Clea Brookes, al cărei logodnic îi făcuse curte, iar când ea îl rugase să nu-i mai acorde niciun fel de atenție și să se ocupe de logodnica lui, bărbatul, nestatornic din fire, se căsătorise cu altă fată. Apoi, colac peste pupăză, fratele aceleiași Clea Brookes se îndrăgosti de ea, după un timp, dar îl refuzase și pe acesta, care părăsise apoi localitatea, mutându-se în altă parte.

„Într-o zi vei, suferi pentru toate inimile pe care le-ai frânt, îi spusese Clea într-o zi."

Din punctul ei de vedere, însă, Leona era convinsă că procedase corect, pentru că Maurice Cort n-ar fi luat-o oricum de nevastă pe Clea, iar fratele ei se căsătorise după doar o lună sau două cu o blondă superbă, cu care se înțelege extrem de bine.

Deși Clea se așteptase, probabil, ca ea să-și prezinte scuze pentru cele întâmplate, Leona, nesimțindu-se vinovată, își ridicase doar bărbia cu mândrie și declarase că n-avea de ce să

răspundă pentru prostia celor doi bărbați.

– Au fost îndrăgostiți de tine, Leona, îi spusese Clea, cu tristețe.

– Nu i-am încurajat deloc, răspunsese Leona. Atunci, te rog nu mă acuza pentru lipsa lor de discernământ.

Da, își repetă Leona, aruncând o ultimă privire în oglindă. Clea va fi cu siguranță foarte bucuroasă de situația în care mă aflu.

***

– A venit, îi spuse bunica ei, o oră și jumătate mai târziu, în timp ce stăteau amândouă pe canapeaua din sufragerie, privind relaxate pe fereastră lanurile care se întindeau în fața lor, înainte de a începe pădurea.

La auzul cuvintelor ei, Leona, extrem de emoționată, începu să tremure ușor.

După câteva momente, se auzi soneria de la intrare, apoi una dintre servitoare strigând:

– Domnul Wyndham, domnișoară.

Bărbatul se îndreptă încet spre sufragerie, în timp ce servitoarea închise cu atenție ușa în urma lui.

– Doamnă Mortimer, spuse el plin de grație, întorcându-se cu tot corpul spre locul în care era așezată bătrâna.

Apoi, după ce aceasta îi întinse mâna, bărbatul o duse galant la buze, dar Leona observă imediat cât de stingher fu gestul lui, semn că nu se prea întâmplase să-l facă, până atunci.

Doamna Mortimer însă, zâmbi cu delicatețe și îngăduință.

– Cât de mult mă bucur să vă revăd, spuse domnul Wyndham. Sper că vă simțiți bine.

– Da, într-adevăr, mă simt mult mai bine, domnule Wyndham. Totuși, spuse ea cu un oftat, mă întristează ideea că trebuie să mă mut de aici. Vă înțeleg desigur motivele, dar asta nu înseamnă că este mai puțin dureros pentru mine. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră, m-aș fi grăbit la fel de mult să intru în posesia unei case atât de deosebite. Totuși, eu am avut privilegiul să-mi petrec aproape toată viața aici. Mă întreb însă ce se va întâmpla cu nepoata mea, Leona... Pentru biata copilă, faptul că e nevoită să plece de-aici e un adevărat șoc.

Leona își plecă privirile. Îi displăcea foarte mult situația în care se afla, dar nu avea de ales.

– Leona dumneavoastră dragă, spuse el și se întoarse spre tânăra care nu îndrăzni să-și ridice privirile, de rușine. Deci, ne-am întâlnit din nou, domnișoară Bryce, adăugă el, uitându-se lung la fața frumoasă a fetei, care se-nroși toată. Și nu te simți mai bine? continuă el, surâzând.

– Da, sunt complet restabilită, mulțumesc.

– Vă rog să luați loc, interveni doamna Mortimer, indicându-i un scaun. Leona, sună, te rog, să ne fie adusă cafeaua.

Fata încuviință și se îndreptă spre clopoțelul de aur de pe măsuță, pe care-l scutură ușor.

– Nepoata mea vă va arăta casa oricând doriți, spuse doamna Mortimer, după ce se aduse cafeaua. Aș fi venit și eu, dar sunt prea multe scări de urcat. Eu mi-am aranjat dormitorul la parter, cum cred că v-am spus deja.

– Da, îmi amintesc, spuse el, sorbind din cafea. Păi, sunt gata chiar acum, domnișoară Bryce.

– Atunci, mă urmați? Vom începe cu biblioteca, spuse aceasta.

– Cum dorești, replică el.

După ce închiseră ușa sufrageriei, Leona se întoarse spre el, tremurând de furie:

– De ce nu mi-ați spus că sunteți proprietarul acestei case?

– Dacă ți-aș fi spus că e casa mea, n-aș fi avut parte de o descriere atât de interesantă.

După asta, bărbatul se uită lung în jur, cercetând cu atenție holul. Ochii i se opriră pe șemineul impunător, din marmură albă, pe a cărui suprafață erau sculptate o serie întreagă de capete de animale.

– Acest șemineu a fost construit după destul de mult timp de la terminarea clădirii, spuse el și Leona îl privi uimită. E făcut de Westmacott, preciză el și vei putea să vezi și alte lucrări de-ale lui, în Hyde Park.

– Se pare că aveți o mulțime de cunoștințe în domeniu, replică Leona, imitându-i accentul.

– Obișnuiesc să fiu atent la ceea ce mă înconjoară, domnișoară Bryce. Unde e biblioteca de care-mi vorbeai?

– E chiar aici, spuse ea, străduindu-se să-i zâmbească, după ce deschise ușa și-l invită înăuntru.

– Vei găsi acest gen de rafturi doar la Palatul Westminster, adăugă ea.

– Da, știu asta, replică el, surprinzând-o din nou.

Apoi, bărbatul se plimbă de-a lungul rafturilor, oprindu-se îndelung asupra titlurilor cărților legate în piele.

Pe urmă, Leona îl invită în salonul principal, ai cărui pereți erau împânziți cu o serie întreagă de tablouri, deosebit de valoroase.

De astă dată, Leona nu mai spuse nimic, ascultând doar comentariile lui legate de picturile cele mai reprezentative spuse acolo.

După alte câteva minute, domnul Wyndham se îndreptă spre fereastră:

– Cum se numește partea asta împădurită?

– Bowers Moor Wood.

– Și lacul, unde e?

– E în partea de vest. Se poate vedea din alte camere.

– Și râul Derwent? E în est, nu-i așa?

– Dar... pari să cunoști foarte bine regiunea.

– Păi, cea mai mare parte a acestor locuri... e proprietate mea. Probabil știi asta.

Leona încuviință.

– Da... Dar... ați fi putut avea mai multă grijă de toat astea.

– Ar fi trebuit să locuiesc aici, pentru a mă putea ocup personal de tot ceea ce am. Îmi sugerezi, cumva, să mă mut î casa asta? întrebă el, făcându-i cu ochiul.

Leona ezită mai întâi, dar apoi își luă inima-n dinți și spus cu hotărâre:

– Domnule Wyndham... După cum știți, bunica mea foarte bolnavă. Doctorul mi-a spus că nu va trăi mai mult d șase luni... Până acum, a crezut că această casă, în care trăiește de mai bine de cincizeci de ani, i-a fost dată în folosință pentr întreaga viață... De scurt timp, însă, a descoperit că lucruril n-au stat chiar așa. Ați putea să ne îngăduiți să rămânem pest data prevăzută în contract?...

– Deja ați depășit acest termen, îi aminti el.

Leona își frământă mâinile, gândindu-se la o modalitate d

a fi cât mai convingătoare...

– Nu va mai trebui să așteptați mult, domnule Wyndham. Așa după cum m-a informat azi doctorul, bunica mea se va sfârși în mod sigur în maximum șase luni. Aș vrea s-o am alături încă mulți ani, continuă ea cu tristețe, dar se pare că n-am această șansă.

Bărbatul o prinse de bărbie abia simțit, încercând să i se uite în ochi.

Surprinsă însă de acest gest, fata se trase înapoi, speriată, și exclamă furioasă:

– Cum îndrăzniți să mă atingeți?

– Nu fi ridicolă, abia dacă ți-am atins bărbia.

Leona își coborî pleoapele.

– Credeți că ne-ați putea îngădui să mai rămânem aici șase luni? spuse ea încet. Putem ocupa doar sufrageria din spatele casei.

Bărbatul nu spuse nimic și Leona se simți îngrozitor de umilită făcând această cerere, așa că în următoarele minute vorbiră foarte puțin. De fapt, vorbi doar el. Cu răceală și superioritate, ca un adevărat stăpân, etalându-și cu emfază vastele cunoștințe de arhitectură, pictură, istorie sau arheologie.

În aceste ultime minute, Leona simți cu certitudine,că tot ceea ce spusese domnul Wyndham fusese gândit în așa fel

încât să lovească în mândria ei.

După ce văzură toate dormitoarele de la etaj și galeria de tablouri, cei doi coborâră din nou în hol, unde domnul Wyndham cercetă îndelung armele pe care era încrustat blazonul familiei lui.

– Ce știi despre toate acestea? o întrebă el, pe un ton plin de superioritate.

– Vreți să vă spun ceea ce știu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că nu era la fel de bine informat despre acele lucruri ca despre cele dinainte.

– Te rog.

Fata își începu explicațiile, dar după primele fraze, el începu să râdă cu poftă de modul simplist în care vorbise despre semnele înscrise pe blazon.

– Ați spus că...

– Am crezut că, într-adevăr, nu înțelegeți toate aceste...

– Ți-ai închipuit că nu-mi cunosc propriul blazon? Te-am întrebat doar dacă știi ce înseamnă aceste semne. Nu mă așteptam însă să-mi explici ca unui idiot, domnișoară Bryce.

– Dar mi-ați cerut să vă spun ceea ce știu... Natural, m-am gândit că nu cunoașteți aceste lucruri.

– Am folosit armele familiei vreme de câțiva ani, domnișoară, iar blazonul e expus și pe botul mașinii mele.

– Vreți să ne întoarcem în sufragerie? întrebă ea cu

amabilitate, schimbând subiectul. Am lăsat-o prea mult singură pe bunica mea.

– Ai devenit din nou arogantă, domnișoară Bryce?

– N-are niciun rost să stăm aici și să discutăm în contradictoriu, domnule Wyndham, răspunse tânăra.

– Mândră, arogantă, impulsivă... Ce alte... „calități" la fel de feminine mai ai, domnișoară Bryan?

– Bunica se va întreba unde suntem că nu ne mai întoarcem, domnule Wyndham.

– Cred că ai dezamăgit-o foarte mult pe bunica ta.

– Nu-i adevărat.

– Ai idee de ce-am vrut să-ți văd expresia feței când mi-ai spus că vrei s-o ai pe bunica ta cu tine încă mulți ani de-acum încolo?

– Nu... Nu înțeleg ce vreți să spuneți...

– Ți-am ridicat fața...ca să-ți văd privirea... Ai niște ochi frumoși. Dar asta ți s-a spus de multe ori.

– De unde știți?

– Am auzit totul despre tine, la Yacht Club.

– Ați divagat, domnule Wyndham. Vorbeam despre expresia ochilor mei în momentul în care v-am spus cât mai are de trăit bunica mea.

– Da... Nu era nici urmă de aroganță sau mândrie în ochii tăi atunci, și am vrut să-i văd mai bine, astfel. Erau plini doar

de dragostea mare pe care o ai pentru bunica ta. Erau... extraordinar de atractivi, așa. Intrăm? o întrebă el apo prinzând-o de braț, după care deschise ușa sufrageriei.

Leona simți un fior scurt pe șira spinării și-l privi cu coad ochiului.

Era un bărbat foarte puternic, în ciuda faptului că er extrem de zvelt.

Puterea... Era oare acesta motivul care o făcea să se-nfioar de plăcere la atingerea lui?

– Nu te simți bine? o întrebă el, văzându-i expresia strani Ia loc...

– Da...Mă voi așeza puțin.

– Ei bine? spuse bătrâna doamnă, după ce se așezar amândoi în fața ei. Cum vă place viitoarea dumneavoastră casă domnule Wyndham?

– E încântătoare.

Leona își mută privirile de al unul la altul, simțind că er ceva în conversația lor, dincolo de cuvintele pe care l rostiseră.

– Păreți a fi doi prieteni foarte vechi, comentă ea continuând să-i privească.

– Am devenit prieteni foarte buni în perioada în care am fost în spital, replică bătrâna.

– În doar patru zile?

Konon Wyndham o privi drept în ochi:

– Da, domnișoară Bryan. Există persoane care se înțeleg foarte bine din primul moment în care se-ntâlnesc și asta s-a-ntâmplat cu mine și cu bunica dumitale.

– Și cu toate acestea, domnule Wyndham, poți să-i ceri bunicii mele să plece din această casă, deși e bolnavă?

– Leona, draga mea, trebuie să nu uiți că domnul Wyndham are nevoie de această casă.

– Am așteptat deja foarte mult, răspunse acesta.

Leona se întrebă însă de ce acest om atât de bogat, care mai avea și alte case în proprietate, la fel de frumoase, chiar dacă nu atât de mari, trebuia să stea neapărat la Ardale Hall.

La Greatmoor Hall, de pildă, mobila era extrem de valoroasă și de confortabilă, iar unele documente susțin, se gândi ea, că existase o perioadă în care acolo locuiseră nu mai puțin de cincizeci de servitori.

Chiar nu înțeleg de ce nu mai poate aștepta, își spuse Leona... Poate am greșit când i-am spus că sper s-o am pe bunica lângă mine încă vreo câțiva ani.

Acest gând îl speriase, poate. Își dorea prea mult această casă, pentru a mai vrea să aștepte atât de mult timp.

Tânăra se întrerupse brusc din aceste reflecții, pentru că observă privirile celor doi ațintite dintr-o dată spre ea.

Apoi, bătrâna doamnă spuse încet și ezitant:

propunere de afacere și nimic mai mult.

Leona își aminti brusc agitația bunicii ei, în momentul î care-i vorbise despre necesitatea de a părăsi acea casă.

– Spuneți-mi, vă rog, ați vorbit despre această posibilitate altă dată?

Era mult mai calmă acum, pentru că soluția propusă d domnul Wyndham rezolva atât problema ei, cât și pe cea bunicii sale. Doctorul îi spusese că bătrâna nu trebuia să sufe niciun alt șoc. Așadar, soarta femeii care o crescuse era acu în mâinile ei.

– Ce anume te-a făcut să ai o astfel de idee, Leona drag întrebă doamna Mortimer.

Leona nu răspunse, dar continuă să-și mute privirile de unul la celălalt, încercând să afle mai mult decât erau ei dispu să-i dezvăluie, în acel moment.

– Atunci... Ești de acord să te căsătorești cu mine, Leon întrebă bărbatul, cu ochii sclipind.

Cât de sigur era că dragostea pentru bunica ei o va face nu se mai gândească la nimic altceva și să accepte propuner lui, își spuse Leona, după care, ridicându-și capul cu mândr replică răspicat:

– Nu... Nu știu cum v-ați putut gândi la o astfel posibilitate, având în vedere că...

Bătrâna își duse brusc mâna la piept, devenind foa

palidă.

– Bunico?...

Domnul Wyndham fu imediat lângă femeia a cărei suferință se întipări cu putere pe fața brăzdată de riduri.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, îngrijorat.

– Nu, mulțumesc. Leona îmi va aduce medicamentele.

Tânăra se ridică imediat, iar după doar câteva momente se întoarse cu pilulele și cu un pahar cu apă.

– Uite, bunico, spuse ea, înmânându-i bătrânei două drajeuri minuscule. Mai multă apă, iubito, pentru a-și face mai repede efectul...

Bătrâna se supuse.

– Vrei să te-ntinzi acum, puțin?

– Nu, răspunse doamna Mortimer cu hotărâre. Mă simt mai bine. Nu voi da colțul, iubito, atâta vreme cât vei mai avea nevoie de mine.

– Bunico... Știi că te iubesc, nu vorbi pe tonul ăsta, răspunse fata și începu să plângă, îndurerată.

Apoi, observând privirile atente ale domnului Wyndham, își șterse lacrimile și-și ridică din nou capul, în atitudinea ei obișnuită.

– Eu... voi pleca acum, spuse bărbatul, uitându-se cu compasiune spre doamna Mortimer. Sper că vă veți simți mai bine, doamnă.

– Deja mă simt mai bine, surâse aceasta. Leona, condu-l, rog pe domnul Wyndham. Îmi pare atât de rău, domnule, lucrurile nu s-au aranjat în sensul gândit de noi, dar nu pute ignora dorința Leonei. Vă promit solemn că, în cel mult o lun vom părăsi această casă.

Bărbatul ezită o clipă, apoi, observând ceva în privir bătrânei, spuse calm:

– Mulțumesc, doamnă Mortimer. La revedere, adăugă el ieși, însoțit de Leona.

Când ajunseră în fața ușii de la intrare, fata întoarse cap spre el, rugătoare:

– Domnule Wyndham, chiar nu mai puteți aștepta câte luni? Nu vă dați seama cât de mult o costă pe bunica mea părăsească această casă?

– Am nevoie de o locuință, domnișoară. Nu pot aștepta în alți ani pentru a intra în posesia casei mele. Cred că înțelegi c de normal e să vreau să locuiesc în propria mea casă.

– Doctorul a spus că bunica nu va trăi mai mult de șase lun Eu aș vrea să trăiască încă ani buni, dar nu cred că dorința m se va împlini.

– Îmi face foarte rău să aștept ca cineva să moar domnișoară, așa că vom face cum am hotărât deja. Sper că v înțelege, așadar, că am nevoie să mă mut în casa mea.

Leona își întoarse privirile spre dealurile înverzite. Dinco

de ele era agitația orașului, dar pacea de aici era adâncă și liniștitoare, așa cum fusese desigur dintotdeauna.

– Gândește-te la oferta mea, spuse bărbatul, aplecându-se peste umărul ei.

– O căsătorie de conveniență? Nu știam că se poate întâmpla așa ceva, în realitate.

– Se întâmplă adeseori în țara mamei mele.

– Și... sunt fericite, aceste căsătorii?

– Da... E un lucru înțelept.

– Și... trăiesc... ca într-o căsătorie normală?

Fața lui rămase impasibilă.

– Da... relația lor e ca-ntr-o căsătorie normală, spuse el, după o pauză lungă. Căsătoria noastră, însă, poate rămâne doar o problemă de afaceri.

– De ce vrei să te căsătorești cu mine, domnule Wyndham?

– Am câteva motive, replică el cu franchețe. În primul rând, pentru că n-aș vrea ca bunica ta să plece de aici. În al doilea rând, pentru că știu cât de greu ți-ar fi să te acomodezi în altă parte. Al treilea, pentru că bunica ta e foarte îngrijorată în legătură cu viitorul tău și aș vrea s-o putem liniști, în această privință.

– Deci... bunica ți-a vorbit despre această temere a ei.

– Da... A avut dreptate s-o facă. Ce se va întâmpla cu tine, după ce ea nu va mai fi?

– O să-mi iau o slujbă. Oricum, voi face asta cât de curân

Bărbatul nu mai spuse nimic câteva momente, după ca adăugă încet:

– Gândește-te la propunerea mea. Eu sunt un bărb neînsurat, nu pot să locuiesc în aceeași casă cu o femeie, fă a fi căsătoriți. Acesta a fost un alt motiv pentru care te-am cer în căsătorie, pentru că nu țin cu tot dinadinsul să te scot afa de-aici...Există însă niște reguli sociale care se cer respectat Îmi place să mă gândesc la binele unei femei, nu la răul ei...

– Ești sentimental?

– Într-un fel, da.

Leona se gândi atunci că auzise de foarte multe ori despr cele două fețe ale naturii grecilor.

– Și, pe urmă, dacă voi locui într-o casă atât de frumoasă, mai bine să am și o femeie care să-i întregească imaginea. Î plus, e normal să mă gândesc la tine pentru asta, de vreme c stai aici de...

– Am douăzeci și doi de ani, acum. Credeam că-mi cunoș vârsta. Dar... nu cred că vei fi fericit cu o astfel de relație.

– Nu voi fi fericit, sută la sută, dar voi fi mulțumit.

– Vei fi, într-adevăr?

– Vrei să spui că accepți propunerea mea?

– Nu. Nu mai avem ce să discutăm unul cu celălalt de acu încolo, domnule Wyndham. La revedere.

Konon Wyndham coborî o treaptă, dar se întoarse apoi spre Leona și-i vorbi exact la nivelul feței ei:

– Dacă n-ai încredere în mine că voi respecta înțelegerea, trebuie să-ți spun că te înșeli amarnic. Sunt un om de onoare și nu-mi calc niciodată cuvântul, adăugă el și se îndepărtă cu un pas atât de sprinten, încât Leona se uită după el până când îl văzu intrând în mașină.

Apoi, închise gânditoare ușa și se întoarse în sufragerie. Înainte de-a intra, însă, se opri o clipă locului și respiră adânc.

– Cum te simți acum? își întrebă ea bunica, imediat ce intră. Te mai doare-n piept?

– Nu. Sunt bine.

– Îmi pare rău, draga mea, că n-am putut rezolva problema noastră în felul propus de tine și de domnul Wyndham, spuse ea, așezându-se.

– Nu te mai gândi la asta. Vom găsi o altă soluție.

– Mă simt vinovată.

– Nu trebuie, draga mea. La urma urmei, nu trebuie să te sacrifici de dragul meu. Nu-mi datorezi nimic, iubito.

Leona își privi bunica lung și cu foarte multă atenție. În ultima ei propoziție fusese o tonalitate care o făcu să creadă că bătrâna doamnă considera, de fapt, că-i era datoare în niște privințe. Era adevărat, desigur, dar nu s-ar fi așteptat ca bunica ei să-i sugereze acest lucru.

Da... îi datora foarte mult. Dar căsătoria era altceva. Nu s
putea căsători cu un bărbat ca domnul Wyndham... Îl detest

– Vezi, bunico, mă tem că domnul Wyndham nu-și va ți
cuvântul.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că va accepta ca relația noastră să rămână doar.
una de afaceri.

– Crezi că vrea să-i fii soție...cu adevărat?

Leona încuviință.

– Nu cred că e omul făcut să trăiască... celibatar, pentr
totdeauna.

– Să nu crezi că...

Bătrâna doamnă se întinse după paharul cu apă pe care
adusese Leona mai devreme.

– Te simți bine, bunico?...

Doamna Mortimer făcu un semn scurt din cap, în sensul c
n-avea nicio problemă.

– Să nu cred ce? continuă Leona.

– Să lăsăm astea, draga mea, e timpul să ne luăm prânzu
Sunt pregătită.

Leona o privi suspicioasă, pentru că-i cunoștea foarte bin
obiceiurile. Niciodată, până atunci, nu acceptase să ia prânzu
înainte de ora unu.

Mai târziu, în timp ce erau în grădină, stând pe o bancă l

umbra unui copac, Leona îi povesti doamnei Mortimer cât de
multe cunoștințe avea Konon Wyndham în domeniul picturii
și arhitecturii.

Bătrâna o lăsă să povestească, dar, după un timp, când
prinse un moment prielnic, îi spuse fără nicio legătură cu cele
relatate de nepoata ei:

– Nu vreau să te influențez în niciun fel, draga mea, dar
vreau să te asigur că domnul Wyndham își va ține orice cuvânt
pe care ți l-a dat.

– Da, același lucru mi l-a spus și el. Mi-a spus că e un om de
onoare.

– Fără îndoială că este.

– Se pare că te-a fermecat cu totul, bunico.

– Da, e adevărat. Vezi, după ce-am trăit în această casă
cincizeci de ani, nu-mi poate fi indiferent cine va locui aici, mai
departe. Știu că ție îți displace persoana lui, dar nu voi înțelege
niciodată de ce. În ciuda acestui fapt, însă, sper să admiți că e
cea mai potrivită persoană pentru această casă.

Leona surâse ușor... Cum ar fi fost bunica ei, dacă n-ar fi
trăit în această casă? La urma urmei, soțul ei fusese un simplu
fermier, în slujba proprietarilor acestei vaste moșii.

– La ce te gândești, draga mea?

– Ai devenit o doamnă de cea mai desăvârșită calitate,
bunico... Cum ai fost înainte?

– Ca fată? Ah, am fost o pacoste pentru părinții mei.

– O pacoste?

– Am fost singura fată într-o familie cu șapte copii. Trebu să spun mai mult?

– Nu mi te pot imagina astfel, bunico.

– Eh, a fost demult. Părinții mei m-au găsit într-o zi brațele bunicului tău și tatăl meu a declarat imediat că trebu să ne căsătorim, fără nicio altă discuție. Așa că, la șaispreze ani eram deja măritată.

– Ah, dar sunt sigură că n-ai făcut nimic rău, ca să fii nevo să te căsătorești așa, în pripă.

– Ești foarte loială, iubito, răspunse bătrâna după o tăce destul de lungă. M-ai făcut foarte fericită în toți acești ani, când suntem împreună. Nu trebuie să te superi că aduc mer vorba de viitorul tău, care mă îngrijorează foarte mult. Nu p să suport gândul că nu vei avea o casă a ta, după ce voi mu eu.

– Voi avea un apartament, sau o casă mai mică, în care vom muta până într-o lună, bunico.

– Sper. Și mai sper că tristețea pe care mi-o provoa gândul mutării din această casă nu-mi va fi fatală.

– Te rog, draga mea, oprește-te, nu mai vorbi astfel.

Mai târziu, în camera ei, în timp ce se schimba pentru ci Leona își prinse capul în mâini și începu să plângă.

Ce era mai bine să facă? Desigur, nu se mai putea gândi acum la ea însăși... Va trebui să-și urmeze glasul conștiinței.

De fapt, n-avea de ce să se teamă să se mărite cu un bărbat ca domnul Wyndham, se gândi ea. În plus, oricât de mult ar încerca, nu se poate imagina trăind în altă parte decât la Ardale Hall.

***

În după-amiaza următoare, Leona se duse la Bakewell pentru a face niște cumpărături, după care intră în cafeneaua în care obișnuia să-și bea cafeaua ori de câte ori ieșea în oraș.

Cum era o zi foarte frumoasă, mesele erau toate ocupate, așa încât ospătărița o invită la una dintre mesele de lângă ușă, unde mai era doar o tânără:

Sper să vă facă plăcere să stați împreună, spuse ospătărița zâmbind.

Nicio problemă, replică tânăra de pe scaun. Ne cunoaștem, nu-i așa, Leona? Vom avea ce să vorbim.

Ce mai faci, Clea? întrebă Leona, așezându-se cu demnitate. Arăți foarte bine.

Mulțumesc. Nu pot să spun însă același lucru despre tine,

Leona. Ești palidă și pari speriată. E ceva-n neregulă la Arda
Hall?

– Ce anume ar putea fi în neregulă?

– Ah... Se zvonește că trebuie să plecați de acolo, pent
că perioada în care i-a fost permis bunicii tale să locuiască
acea casă a expirat, spuse tânăra, cu satisfacție.

Ochii Leonei licăriră ca două smaralde: cine împânzise oa
orașul cu astfel de vorbe?

Konon Wyndham n-avea niciun interes să facă acest lucr
de vreme ce a cerut-o de nevasă. Altcineva a spus totul,
bună seamă.

– Nu cred că înțeleg la ce te referi, spuse Leona zâmbi
larg.

– Ah, ba da, înțelegi foarte bine, Leona. Dumnezeule, cât
mândră ești, chiar în această situație. Nu vei mai avea însă
ce să fii atât de mândră peste o lună, nu-i așa? Îți amintești
ți-am spus cândva că vei avea de suferit pentru ceea ce s
întâmplat cu mine și cu fratele meu? Ei, bine, draga m
prietenă, exact asta se va întâmpla. Va trebui să munce
pentru a-ți câștiga existența și numai Dumnezeu știe cum v
putea suporta asta, când toată viața ai trăit fără nicio grijă.

– De unde ai aceste informații? întrebă Leona, dar nu m
continuă, pentru că tocmai atunci se apropie de ele ospătăriț
cu o tavă cu sandvișuri.

– Vă aduc imediat și brioșele, domnișoară Bryan. Vor fi
alde și foarte bune.

– Mulțumesc, răspunse Leona.

– De unde pot avea aceste informații cu caracter privat?
întrebă Clea. De la servitori, desigur. Noua ta servitoare e
rișoară cu Grace, servitoarea noastră. Servitoarea ta are
obiceiul să asculte pe la uși.

– Și tu, Clea, ai obiceiul să stai la taifas cu servitoarea ta?
întrebă Leona cu ironie.

– Gace mi-a vorbit despre toate astea ieri, în timp ce-mi
aranja părul.

Leona începu să mănânce și nu mai spuse nimic. Își plecă
pleoapele gânditoare, după care sorbi cu atenție din ceașca de
ceai.

– Ești foarte tăcută, astăzi. De obicei, nu mai putea nimeni
să vorbească din pricina limbii tale ascuțite.

Leona își ridică privirea spre ea.

– Se pare că te încântă mai mult să monologhezi.

– Ai fost atât de mândră întotdeauna și tu erai ținută în casa
aceea din milă. Nu doar eu mă voi bucura să te văd plecată de
acolo. Toată lumea te-a urât pentru aroganța ta.

– Chiar toată lumea m-a urât, Clea?

– Sunt destule persoane, oricum. Cât se vor mai bucura
când te dată afară de către adevăratul proprietar. În locul

– Și... de ce ți-a făcut atât de rău această listă?

– Nu pot să mă mut de aici Leona... Încerc să fiu puterni și să înțeleg situația, dar pur și simplu nu suport gândul aces mutări... La vârsta mea, s-o iau de la capăt cu toate?...

– Nu va trebui să te muți niciunde de aici, bunico, spu Leona aruncând ziarul în foc. M-am hotărât să mă căsătoresc domnul Wyndham.

Capitolul 6

În primele două săptămâni după căsătoria ei, Leona nu-și deloc soțul.

Și asta pentru că la doar câteva ore de la ceremonie, el a lecat în Grecia, pentru a-și rezolva niște probleme de afaceri foarte important.

– Sper să nu te deranjeze că trebuie să plec atât de curând. voi întoarce, însă, clipise apoi, cu umor.

În contractul lor nupțial era prevăzut că vor fi întotdeauna picioare de egalitate și că nu vor avea niciun fel de obligații unul față de celălalt.

– Când te vei întoarce? vru ea să știe, totuși.

– Peste două săptămâni.

Spre uimirea Leonei, Konon Wyndham se întoarse exact în

ziua în care-i spusese, iar în acea seară luară pentru prima d
cina în trei.

Doamna Mortimer nu mai avusese nici cea mai m
problemă cu inima, de când Leona o anunțase că se va căsăt
cu domnul Wyndham.

– Nu e niciun dubiu, spuse ea acum, prezența unui băr
în casă e extrem de importantă. Nu ești de acord cu mi
Leona dragă?

– Da, e adevărat, bunico. În aceste vremuri în care
întâmplă atât de multe lucruri, prezența unui bărbat în casă
dă un sentiment de securitate extraordinar.

Soțul ei, căruia începu să-i spună simplu, Kon, așa cu
spusese mama lui, începu să râdă, amuzat.

– Sper că voi fi pe-aproape atunci, dacă va fi vreod
necesar să-ți acord genul de protecție la care te-ai referit.

– Eu sper că vei putea să te aperi singură, într-un caz ca
la care te-ai gândit, interveni doamna Mortimer, râzând la
de amuzată.

Cina fusese, oricum, una dintre cele mai interesante
viața ei, iar după masă, când bătrâna doamnă se retrase
culcare, Leona fu extrem de mulțumită că exista o schimb
atât de plăcută în viața ei și că are cu cine să mai stea de vo
în loc să se ducă în pat atât de devreme.

Desigur, fusese de destule dăți și la petreceri la care

îmbrăcase foarte elegant și dansase până-n zori.

La o astfel de petrecere se gândi să meargă, o lună mai
târziu, fapt pentru care avu cu soțul ei primul conflict de după
căsătorie.

Într-una din seri, după ce mâncaseră de cină și doamna
Mortimer se duse la culcare, Leona se îmbrăcă într-o rochie
neagră, lungă, la care asortă un colier de perle absolut superb
și se duse în biroul lui Kon pentru a-l informa că merge la o
petrecere dansantă.

Nu l-găsi însă înăuntru, așa că-l așteptă destul de mult timp,
iar când acesta veni în sfârșit, Leona se grăbi să plece.

Bărbatul însă o luă ușor de braț și o așeză într-un fotoliu,
poruncindu-i că nu e de acord să iasă singură, acum că e soția
lui.

– Dar nu avem o căsătorie adevărată, ripostă ea. E doar o
înțelegere, așa că tu poți merge unde vrei și eu...

– Mulțumesc, Leona, dar eu nu voi merge niciunde singur,
nici dacă tu o vei face...

– Eu voi pleca... N-am lipsit niciodată de la această
petrecere foarte specială, care are loc o dată la două luni la
Palace Hotel, în Buxton.

– Nu mă interesează unde se ține această petrecere. Vreau
doar ca soția mea să fie văzută ca o persoană respectabilă.

Enervată, Leona îi răspunse că nu depindea de nimeni și că

era propria ei stăpână.

– Nu m-am căsătorit cu tine cu intenția de a mă compor
ca o mare moșiereasă, spuse ea, după care-și aruncă nervoa
capa pe umeri.

Kon se așeză imediat în ușă, închizându-i calea.

– Pot să trec, te rog?

Bărbatul continuă s-o privească fără să răspundă.

– Am spus... Pot să trec, te rog...?

– Am auzit ce-ai spus. Nu sunt surd. Îți aduc aminte, în
că niciunul dintre noi nu trebuie să facă nimic ce i-ar put
cauza vreun rău celuilalt.

– E o simplă problemă de afacere, Kon... Fiecare dintre n
poate să facă ceea ce dorește. Așa am stabilit... De ce trebu
să schimbăm lucrurile, acum?

– E necesar, de vreme ce una din părți intenționează să
comporte într-un mod care nu face decât să complice via
celuilalt, neașteptat de mult.

Leona își dădu seama imediat că el nu dorea decât să
exercite puterea. În mod natural, asta îi răscoli mândria
Leona fu gata să dea cu el toate bătăliile.

Adora să fie admirată și nu va renunța la asta, doar pent
că făcuse un contract de căsătorie.

– Mă vei obliga să te dau la o parte, spuse ea, cu răceală.
Kon strânse din dinți, dar nu spuse nimic. În schimb, îi tra

apa de pe umeri și o aruncă pe canapea.

– Nu vei pleca la nicio petrecere de una singură. Nici azi și
nici altă dată. Îți imaginezi ce vor spune oameniii despre mine,
dacă o vei face? Autoritatea mea în regiune va scădea văzând cu
ochii.

Leona se îndreptă spre ușă, dar când să iasă, bărbatul îi
prinse încheietura mâinii ca-ntr-o menghină.

– Ia-ți imediat mâinile de pe mine, spuse ea, printre dinți.

– Te doare, nu? M-am purtat cu tine cum am putut mai
frumos, dar dacă începi cu de-astea, mă voi purta și eu altfel.
Nu-ți voi răni trupul, dar voi avea grijă să-ți rănesc mândria.

– Ah, s-o crezi tu!... Nu ești în Grecia aici, cu una dintre
acele biete femei care nu îndrăznesc să se revolte în niciun fel,
în fața așa-zisului... sex superior...

Kon trecu peste această remarcă a ei, după care-i spuse cu
un calm aparent:

– Vei merge în camera ta și-ți vei da jos această rochie. Vei
fi mult mai atractivă în ceva mai puțin elaborat.

Leona simți că o năpădesc lacrimile, dar se străduí să le
alunge.

– Să se supună ea toanelor unui bărbat?

Niciodată!

– După asta voi putea pleca, nu-i așa?

– După ce te vei schimba, coboară în sufragerie. Te aștept

acolo. Am cumpărat niște discuri noi, așa că vom ascul muzică, seara asta.

Leona urcă scările pentru a se duce în camera ei, conștien de faptul că soțul ei o privea cu atenție.

Va rămâne propria ei stăpână, își spuse ea, așezându-se fața mesei de toaletă. Niciun bărbat nu e destul de puter pentru a-i comanda ei.

Cu aceste gânduri, își puse capa pe umeri, coborî înc scările și ieși afară, trecând în vârful picioarelor pe lângă u întredeschisă a sufrageriei. Cele două servitoare, aflate într cameră alăturată, erau prea concentrate asupra televizorul pentru a-i fi observat plecarea, își spuse ea.

Își scoase apoi mașina din garaj și, peste câteva minut conducea cu un aer triumfător pe strada principală.

Discuri? Ha... Să le asculte singur!...

***

Clea o privi extrem de amuzată, în momentul în care int în sala de bal, însoțită de unul dintre cei mai noi locuitori districtului, un tânăr cu părul roșu și cu cei mai albaștri ochi care-i văzuse vreodată.

Leona îl cunoscuse cu câteva minute înainte, la bar, iar acum bărbatul o conducea mulțumit spre ringul de dans, sub privirile invidioase ale multor bărbați, aflați în acea seară la petrecere.

Nu era o surpriză pentru nimeni în timpurile de față când o căsătorie era nefericită. Ca de pildă în cazul frumoasei Rosemary Cleveland, care locuia nu departe de Ardale Hall.

În momentul în care muzica se opri, Leona refuză invitația cavalerului de a-l însoți din nou la bar, preferând să stea pe un scaun de lângă peretele sălii, de unde Rosemary îi făcea semne disperate:

— Vino aici, Leona, vreau să vorbim. Cum de-ai venit fără soțul tău? se interesă tânăra, în momentul în care Leona se așeză lângă ea. Am auzit că a fost plecat vreo două săptămâni, dar că s-a întors. A plecat din nou?

Leona începu să râdă.

— Ah, știi cum se duce vorba într-o localitate atât de mică.

— Și ce anume ai auzit despre mine, în ultimul timp?

— Păi... se spune că Ardale Hall nu mai era a voastră și de aceea...

Rosemary își ridică ochii spre ea cu o privire prin care-și cerea iertare pentru cuvintele pe care le spusese...

Nu fuseseră niciodată extrem de apropiate, dar întotdeauna era o bucurie să se întâlnească, astfel încât Leona se hotărî să-i

spună toată povestea.

– Ah, Dumnezeule, exclamă Rosemary, sună ca un roma fantastic...

– Da. Și acum, acest bărbat ridicol, care are un spirit d dictator infernal, își închipuie că-mi poate comanda mie. Mi interzis să vin în seara asta aici, dar m-am strecurat afară p nesimțite... Îți imaginezi că mă poate cineva opri, vreodată, s fac ceea ce doresc?

Rosemary începu să râdă.

– „Bărbat ridicol"... Ce mod de a-ți descrie soțul după do șase săptămâni de la căsătorie...

– Suntem căsătoriți de șase săptămâni și trei zile, răspuns Leona.

– Spui asta ca și cum ți s-ar părea deja prea mult. Ce s-ar m bucura Clea să audă asta... Nu pierde niciun prilej să bârfească.

– Da? Și ce-a mai spus interesant?

– A spus că soțul tău e pe jumătate grec și că... în sfârși ți-ai găsit perechea. Grecii sunt faimoși în toată lumea că-și ț nevestele sub papuc.

– Ah, ar fi trebuit să fi fost un grec mult mai deștept, pentr a-mi putea comanda mie.

– Vrei să spui că ai plecat fără să-i spui?

– Da.

– Și... nu te va certa când te vei întoarce?

– Sper că va fi în camera lui când mă voi întoarce.

– Te invidiez că poți fi atât de sigură pe tine. Eu sunt foarte timidă.

– Nu mi-ai spus nimic despre tine.

– Păi... nu prea am ce să spun. Dacă aș fi avut...

Tânăra se opri brusc, iar Leona îi urmări privirile, curioasă:

– Ce e? Îl cunoști pe acel tânăr? întrebă ea, pentru că era chiar băiatul pe care Leona îl părăsi ceva mai devreme, pentru a sta de vorbă cu ea.

– Pe David Gilmore? Da. L-am cunoscut la o petrecere cu cîteva săptămâni în urmă, când ai fost tu la Essex. Am ieșit împreună aproape o lună. Apoi, cu două săptămâni în urmă, a cunoscut-o pe Clea. Asta... a fost...

– Dar în seara asta n-a luat-o în seamă.

– Pentru că azi ești tu aici.

– Ah, Rosemary, dacă e acest gen de bărbat, atunci mai bine că nu mai ești cu el.

– Da, poate. Dar... e foarte interesant când începi să-l cunoști... Am fost puțin îndrăgostită de el.

– Ah, ai înnebunit? Nu-ți folosește la nimic să te îndrăgostești. Pe mine n-o să mă prinzi niciodată în situația asta.

– Păi... e prea târziu... Ești deja măritată cu acest grec...

Ești căsătorită... de conveniență.

– Ah, Rosemary... Ce ți-am spus azi, vreau să rămână-nt noi.

– Știi că nu duc niciodată vorba, răspunse Rosemar indignată. Dar lumea deja vorbește că te-ai căsătorit doar ca poți rămâne la Ardale Hall. Se spune că bunica ta a aran totul.

– Bunica a vrut într-adevăr această căsătorie, dar n înțeleg de ce se amestecă alții în toate aceste probleme...

– Așa e când trăiești la țară.

– Cred că totul a plecat de la Clea, care mă urăște de câ cu povestea cu logodnicul ei.

– Da, știu.

– Nu era decât un prost infatuat, n-a fost îndrăgostit mine.

– Da, era un prost, probabil, dar tu te pricepi atât de bi să atragi bărbații.

– Rosemary, te rog să nu vorbești așa despre mi răspunse Leona, furioasă. Nu mă interesează să-i atrag... N sunt acel gen de femeie.

– Îți place chiar atât de mult să te comporți cu atâ mândrie?

– Da. Asta e adevărat. Îmi place să-i pun pe bărbați la pun

– Cred că urăști bărbații, nu-i așa?

– Nu. Bărbații nu merită nici măcar atât. Sunt doar niște animale care-și urmează instinctele. N-au niciun fel de control.

În acel moment, Clea se apropie de ele, spunând cu o voce mieroasă:

– Pot participa și eu la discuția voastră? Am observat că stați de câteva minute bune.

– Păi, partea cea mai interesantă a discuției a avut deja loc, spuse Leona cu ironie.

– Arogantă ca de obicei. Așa ești și cu soțul tău? De ce nu ai cu el în seara asta? Nu-mi vine să cred că te-a lăsat singură.

– Un grec atipic, râse ea cu poftă.

– Soțul Leonei e jumătate englez, totuși, interveni Rosemary.

– Sper că sângele grec predomină în venele lui, spuse Clea, zâmbind ironic.

Leona tocmai deschise gura pentru a-i spune ceva usturător, când îl văzu pe David Gilmore prinzând-o de braț.

Rosemary se înroși până-n vârful urechilor și-i spuse încet Leonei:

– Eu trebuie să ies acum.

Deși David alesese să stea cu Clea, ochii lui erau ațintiți tot timpul spre Leona.

Pentru a-i face în ciudă invidioasei Clea, Leona îi zâmbi cât de atrăgător.

Sunt foarte surprinsă de comportamentul tău, Kon. I
te-am crezut, când mi-ai spus că vom avea o căsătorie
enientă.

Așa și este, dar m-ai umilit, iar poziția mea aici ce
ct. Nu voi accepta să pierd respectul oamenilor d
tă zonă din cauza ta.

Cum te-am umilit? Fata aceea care te privea râzând n
e.

urmă, Leona își dădu seama că ceea ce se întâmplase
seară va stârni râsetele întregului sat. Ochii i se umplu
rimi.

Numai comportamentul tău a fost de vină pentru tot ce
-a întâmplat, întotdeauna. Mândria ta i-a rănit pe mul
asta ar fi putut fi foarte liniștită, dacă nu încercai să-n
nezi autoritatea.

n știut întotdeauna că o să-și găsească nașul" îi răsuna
hi, cuvintele pline de ironie ale Cleei.

na se uită din nou spre bărbatul de lângă ea.

era pentru prima dată când o făcea să simtă că-i e
ră.

ntr-adevăr posibil să-și fi găsit perechea, cum îi spuse

e găsea niciun bărbat pe lumea asta, care să-i f
Și cu atât mai puțin un străin...

Hei, relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu... nervarea face rău la sănătate... Uită-te la stelele astea extraordinare... E o noapte specială. Nu sunt multe nopți ca în Anglia. Acum, în Grecia...

Dar nu sunt... interesată de Grecia...

Nu? O să te îndrăgostești de țara asta, când o vei vedea.

Nu voi merge niciodată acolo.

Intenționez să vorbesc cu bunica ta și să-i propun să vacanță în Grecia. Vreau să le cunoști pe mama și pe mea.

Interesant. Totuși, cum nu sunt curioasă să le cunosc, ul că vei renunța la această idee.

Acum ești nervoasă, dar vom discuta altă dată despre această vacanță. Ascultă-mi deci sfatul și bucură-te de acest trum cu mașina prin noapte.

Cum să mă bucur când știu că vom avea probleme când ajunge acasă?

A, deci te gândești că vom avea probleme. Ai de gând să cerți cu mine?

Vreau să hotărâm ce fel de relație vom avea, pentru a trăi în aceeași casă fără să mai avem probleme.

Adică... Vrei ca tu să mergi pe drumul tău, iar eu pe al meu.

Exact.

– Atunci, presupun că pot să ies în oraș cu una din vechile mele iubite, fără ca asta să te afecteze.

– Una dintre ele? Nu mi-ai spus că trebuie să păstr aparențele? spuse Leona, gândindu-se cât ar mai râde C dacă l-ar vedea pe bărbatul ei cu o altă femeie.

– Și tu crezi că nu voi mai păstra aparențele dacă voi ieș oraș cu una dintre prietenele mele aristocrate?

– Bunica mea ar fi foarte dezamăgită dacă ar auzi că ai fă asta.

Kon începu să râdă foarte tare și-și întoarse fața spre ea.

– Mă întreb dacă realizezi cât de edificator a fost răspun tău.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vei înțelege, într-o zi.

Când ajunseră acasă, Leona intenționă să meargă direct camera ei, dar Kon o opri.

– Stai, Leona, trebuie să vorbim, ai uitat?

Tânăra nu avea însă nici cea mai mică intenție polemizeze cu el atunci, așa că spuse, hotărâtă:

– Vreau să mă odihnesc, Kon.

Bărbatul însă o trase ușor după el și intrară în sufragerie

– Haide, spune ce ai de spus, continuă el, forțând-o să așeze pe un scaun, după care voi spune și eu.

– În primul rând, nu mai vreau să adopți această atitud

dictatorială cu mine. Nu sunt iresponsabilă.

– Nu? Dar să arunci un tânăr în apă, e o dovadă de responsabilitate?

– Ah, ai auzit despre mine și alte povești interesante la club

– Da, și asta înseamnă că n-ai fost atentă la modul de a te comporta în societate. În primul rând, a fost de vină aroganța. Asta a adus numele tău pe buzele tuturor și n-aș putea să spun că au avut cuvinte de laudă la adresa ta. Cât timp ai fost ingrată, n-a avut importanță poate, dar acum ești soția mea. Dacă despre Leona Bryan s-a vorbit urât, despre Leona Fordham trebuie să se vorbească numai cu respect.

– Vrei să spui că despre Leona Bryan s-a vorbit fără respect? Aș vrea să știu de ce nu merit respectul tău, pentru că l-am salvat pe un necioplit, aruncându-l în apă...

– Respect faptul că ai ținut să-i oferi o lecție pentru modul în care s-a purtat, dar nu respect maniera în care-ai făcut-o. Nu era necesar să te comporți așa. Pe urmă, continuă el, e o mare deosebire între acel îndrăgostit prăpădit și soțul tău, care respectă orice persoană cu care vine-n contact... Asta înseamnă că o respectă implicit și pe soția lui.

– Cred că nu ajungem nicăieri cu această discuție, spuse Leona.

Kon se întinse confortabil în fotoliul său.

Indiferent care erau sentimentele lui pentru ea, până acum

le ținuse total sub control, pentru că Leona n-ar fi putut sp
nimic despre toate acestea.

Deodată, o senzație ciudată puse stăpânire pe ea și Le
începu să se-ntrebe: îl admira, oare, pe acest bărbat?

– E foarte important să clarificăm pozițiile pe care
situăm, continuă ea. Însă, repet, nu voi renunța niciodată să
fiu propria stăpână.

– Ți-ar fi mult mai ușor dacă ai accepta faptul că v
oricărui om se schimbă odată ce se căsătorește și că ace
regulă se face simțită chiar într-o căsătorie ca a noastră. Așa
să-ți intre bine în cap, o dată pentru totdeauna: nu sunt
acord să mergi la niciun fel de acțiuni publice, fără mine
observat, cred, că dacă ești văzută singură tot timpul, gu
rele nu încetează să clevetească.

Deși se văzu nevoită să recunoască acest lucru, Leon
dădu totuși seama că nu va putea accepta nici în ruptul cap
ordinele lui.

– Eu sunt hotărâtă să rămân la părerile mele, adăugă Le
cu aroganță. Poți, dacă vrei, să mă contrazici, dar te avertize
vei obosi mult mai repede decât mine să rămâi la atitudine

Spunând acestea, Leona se ridică plină de grație ș
îndreptă spre ușă. În momentul în care puse mâna pe cl
Kon spuse răspicat:

– Vino aici!

– Ce-ai spus? întrebă ea, cu toți mușchii în tensiune,
conștientă de atmosfera încărcată la maximum, pentru că
mânia lui era foarte mare, iar mândria ei, de asemenea.

Kon se ridică la rândul lui, dar nu făcu niciun pas spre ea.

Leona rămase și ea locului, așteptând imobilă ca o statuie
replica lui.

– Am spus să vii aici!.

– Am crezut că n-am auzit bine. Nu mă cunoști, Kon, pentru
a doua oară nu-ți mai pierde timpul încercând să mă domini.

În momentul următor, bărbatul ajunse dintr-un salt lângă
ea și, prinzând-o de încheietura mâinii care încerca să deschidă
ușa, o împinse spre centrul încăperii.

Apoi, Kon se apropie din nou de ea și-i scutură cu putere
umerii.

Leona fu foarte aproape de leșin. Pur și simplu nu-i venea
să creadă că i se puteau întâmpla ei toate acestea.

– Te urăsc! scrâșni ea printre dinți, atinsă în cel mai
vulnerabil punct al mândriei ei.

– Să fie tratată în asemenea hal, de către un bărbat!...

– Mă vei urî și mai mult dacă nu-ți vei schimba atitudinea,
spuse el, roșu de mânie. Să-ți intre bine în capul tău plin de
mândrie.

În momentul acela, încăperea începu să se-nvârtă cu ea și
Leona închise ochii.

Nimeni, până atunci, n-o făcuse să se simtă atât de umil

Încercând să-și revină, totuși, Leona deschise ochii și-l p drept în față. Chipul lui era de o cruzime absolut diavolea dar ochii îi erau adumbriți într-un fel extrem de misterios.

– Mai bine te-ai duce la culcare acum, spuse el cu o v joasă și răgușită.

– Nu știu ce anume încerci să faci cu mine, dar e sigur c un plan, răspunse ea, tremurând de furie.

– Intenționez să te fac să renunți la această atitud mândră și arogantă, răspunse el după care o privi lung în o preț de câteva minute bune. Nu doar să renunți... S-o îngr pentru totdeauna.

Capitolul 7

Să și îngroape mândria... Putea spera el mult și bine asta! își spuse Leona, atingându-și instinctiv brațul. Durerea era încă destul de puternică, astfel încât, în mod inconștient, tânăra simțise nevoia să-și atingă mâna.

– Leona dragă, te doare brațul? E a doua oară astăzi că ți-l masezi, spuse îngrijorată doamna Mortimer, privind-o cu atenție.

Cele două femei se aflau acum în salonul cu vedere spre grădină.

– Nu, bunico, răspunse Leona, privind gânditoare pe fereastră. Cred că am început să am un tic.

– N-ai avut niciodată ticuri, draga mea.

Leona își întoarse ochii spre ea...

Cum reușise acest soț al ei, atât de odios, să câștige in
unei femei minunate cum era bunica ei?

Nu va înțelege niciodată, își spuse ea, privindu-i fața,
momentul în care-l zări pe Kon intrând în cameră.

– Ah, Kon, spuse bătrâna doamnă, sper că rămâi să
ceaiul cu noi.

– Dacă vă face plăcere, voi rămâne, spuse el, uitându
spre Leona.

– Bunica mea e întotdeauna bucuroasă de prezența ta, K

– Amândouă ne bucurăm să-l vedem, iubito, ins
doamna Mortimer.

– Chiar te bucuri? întrebă Kon, întorcându-se spre soția

– Bineînțeles, răspunse ea, cu ironie.

– Am fost la Greatmoor Hall, continuă el, așezându
gânditor.

Sunt foarte multe posibilități acolo.

– Sper că nu vrei să ne mutăm de aici, interveni repe
Leona, sperând totuși că el se va muta să locuiască acolo, ia
și bunica ei să trăiască liniștite la Ardale Hall.

– Nu, nu se va compara niciodată cu această casă.

– Sunt de acord, replică bătrâna.

– Mă gândesc s-o restaurez, după care s-o deschid pen
public.

– Ce idee excelentă! se entuziasmă doamna Mortimer.

asta înseamnă că vei avea nevoie de foarte mulți servitori,
colo.

– Da. Sper că nu e dificil să găsesc personal, aici.

– Nu e nici ușor, Kon. Oamenii nu se mai angajează pentru
reburile domestice. Cei mai mulți dintre tineri preferă să se
angajeze la oraș, pe salarii mult mai mari.

În continuare, Kon se comportă ca și cum nu se întâmplase
nimic neobișnuit, cu o seară înainte.

– Dacă nu vom găsi personal pentru treburile casnice, nu
vom putea deschide acel loc pentru public.

– Ba da, putem angaja colaboratori. Vei da un anunț în
ziarul local și vei găsi cu siguranță câțiva doritori, spuse
doamna Mortimer.

– Da, voi face așa, răspunse el, după care schimbă subiectul,
vorbind despre vacanța în Grecia.

Doamna Mortimer se arătă de-a dreptul entuziasmată de
idee, declarând imediat că abia așteaptă să se vadă acolo.

– Ah, ce extraordinar, spuse ea. N-am fost niciodată în
Grecia, deși am călătorit destul de mult, în tinerețea mea. Am
fost la Paris, când Leona era la școală acolo, am fost în Austria,
dar niciodată în Grecia. Când vom pleca? Și cât vom sta?
Trebuie să-mi cumpăr niște haine noi. Leona, trebuie să mă
duci la Liverpool sau la Manchester, să fac niște cumpărături.

Atât Leona cât și Kon făcură un efort vizibil să nu

izbucnească în râs.

– Bunico, dar cred că e mult mai bine să stăm acasă. Kon făcut acest plan fără să mă întrebe nimic. E un drum lung, ți-ar face bine.

– Nu era cazul să-ți cer ție părerea. Hotărârile astea le i eu.

– Cum? Nu te bucuri? Dar de ce, iubito? Ar fi minunat vezi țara asta. În ce parte a Greciei locuiește familia ta? între doamna Mortimer, uitându-se spre Kon. Nu m-a interes foarte mult asta, până în momentul în care nu mi-ai spus...

Doamna Mortimer se opri brusc, iar Leona observă făcuse asta la un semn al lui Kon.

– De ce-ai întrerupt-o? Ce anume i-ai spus că i-ai trezit asemenea interes pentru Grecia?

– Ah, nu știu ce anume mi-a spus, îngăimă bătrâna.

– Tu îți amintești, Kon? întrebă Leona cu ironie.

– Mă tem că nu. Cum a spus și bunica ta, era un lucru lip de importanță.

Leona însă își plimbă privirile de la unul la celălalt, simți că e vorba de o conspirație. Nu mai puse însă nicio întreba dar se decise să-i urmărească mai atent de acum încolo.

– Nu mă interesează ce-ai pus la cale cu bunica mea, spuse Leona lui Kon, seara, după ce doamna Mortimer retrase în apartamentul ei. Totuși, drumul e foarte lung, așa

periculos pentru ea să facă această călătorie.

Am vorbit cu doctorul și mi-a spus că nu e niciun pericol. plus, cred că e mai bine ca bătrânii să trăiască o viață normală. De ce s-o lăsăm pe bunica ta aici? Nu-ți dai seama ce ar fi pentru ea?

Dar nu trebuia să propui o călătorie ca asta. Ți-am spus că nu vreau să merg.

Leona, am sperat că ai învățat o lecție importantă, ieri noapte. Chiar nu vrei să te schimbi, deloc?

Ah, ești detestabil!

Și tu?... Ți-am mai spus că n-am mai întâlnit nicio femeie o manieră atât de rudimentară. Cum te poți comporta atât de rău, e un mister și pentru mine și pentru bunica ta.

Ai vorbit cu bunica mea despre atitudinea mea față de mine? Cum ai îndrăznit?

Bunica ta mi-a spus că e foarte îngrijorată din cauza aroganței tale, așa că mi-am luat angajamentul să-ți mai ajustez puțin caracterul. În Grecia femeile au o atitudine mult mai umilă, ceea ce le face, implicit, mult mai atractive.

De ce-mi spui toate aceste lucruri?

Kon o privi lung.

Îmi face plăcere să te compar cu femeile pe care le-am întâlnit în Grecia.

Leona simți o înțepătură în inimă. Era adevărat? Chiar nu

concentră toată atenția asupra animalului.

După asta, Leona se întoarse în casă pentru a-l primi doctorul bunicii sale, care-și anunțase vizita pentru ac dimineață.

Când acesta sosi, ca de obicei foarte punctual, proaspă doamnă Wyndham îl invită în bibliotecă, pentru a vorbi cu în particular, înainte de a o examina pe vechea lui pacientă.

– Vreau să vă întreb dacă dumneavoastră considerați bunica mea ar putea suporta o călătorie în Grecia.

Doctorul zâmbi amuzat:

– Din tonul dumitale, deduc că ați vrea mai degrabă s spun domnului Wyndham că o astfel de călătorie contraindicată în cazul bunicii dumneavoastră.

Leona se înroși până-n vârful urechilor în fața intuiț medicului, dar își ridică bărbia și spuse degajată:

– Mă aștept să-mi spuneți, cu fermitate, cum ar fi mai bi pentru bunica mea.

– Bineînțeles. Voi face întocmai, doamnă Wyndha răspunse acesta și adăugă după o pauză: Ați observat că n-a f făcut niciun atac, în ultimul timp.

– Da... Ultimul a fost cu două săptămâni înaintea căsător mele.

– Exact. Căsătoria dumneavoastră a remontat-o. Acum simte destul de bine, nu-i așa? Pilulele și-au făcut efectul,

am trebuia.

– Atunci... Credeți că nu va avea nicio problemă, dacă va ce un drum atât de lung?.

– Nu pot să vă spun asta, înainte de a o examina. Totuși, aș ca să vă asigur că sunt de părere că trebuie să le permitem și persoanelor în vârstă să trăiască o viață cât se poate de normală.

– Da, așa spune și Kon. Totuși, mă tem ca această călătorie nu i scurteze viața, doctore.

– Dacă aceasta va fi și concluzia mea după ce o voi examina pe ea, voi interzice categoric să facă acest drum. Acum, dacă-mi permiteți, voi merge să-mi văd pacienta.

Leona îl informă apoi că soțul ei vrea să-i vorbească după ce va examina pe doamna Mortimer.

– Acum e la grajduri, adăugă ea, dar voi trimite după el.

– Bine, doamnă Wyndham.

După câteva minute, Leona își informă soțul de venirea doctorului.

– Deja?

– Da. E cu bunica acum, în sufrageria mică.

– Bine, voi merge să vorbesc cu el imediat. Du calul în grajd, continuă el, adresându-se lui Thomason, unul dintre oamenii de la fermă, care-l ajutase până atunci. Nu-l voi călări astăzi de azi, adăugă el râzând.

Leona îl privi cu coada ochiului. Era într-o formă excel
în acea zi, iar fața lui frumoasă strălucea de bună dispoziț

Bătrâna doamnă primi acordul doctorului de a vizita G
și aștepta această aventură cu sufletul plin de emoție.

Văzând-o atât de agitată, Kon încercă s-o mai temperez

– Da, voi fi mai liniștită, Kon dragă, îți promit. Cât de
mă simt să văd că are cineva grijă de casă și de toate ac
aranjamente privind călătoriile, după ce atât de mulți ani m
ocupat singură de toate acestea. Desigur, Leona a
întotdeauna o copilă extraordinară și m-a ajutat foarte mu
special în perioadele în care am fost bolnavă.

– Ah, din păcate n-am făcut nimic special, bunico...

– Oricum, iubito, am avut o viață frumoasă în această
nu-i așa?

Într-una dintre dimineți, în timp ce călăreau împre
Leona căzu la un moment dat de pe cal și nu mică-i fu sur
când îl văzu pe Kon imediat lângă ea, spunându-
îngrijorare:

– Leona!... Ești bine?

În primul moment ar fi vrut să-i spună că nu avea
problemă, dar pe urmă, simțindu-i brațul puternic ridicâ
se simți atât de bine, încât nu mai spuse nimic, îngăduin
doar s-o ajute.

Într-un târziu, totuși, spuse cu un zâmbet destul de fo

– Sunt bine. Nu mi-am rupt niciun os.

– Slavă Domnului! M-ai băgat în toți sperieții, fetițo!

– Chiar așa?

– Bineînțeles. Nu înțeleg, însă... cum ai căzut... Credeam
că știi să călărești.

– Da, am mai călărit înainte, dar se pare că am mai uitat.

– Vrei să te urci din nou pe cal, sau preferi să mergi pe jos,
acum? Sau... cel mai bine, să te iau în brațe.

Leona ezită o clipă, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut
ultima variantă, dar mândria ei ar fi avut prea mult de suferit,
în acest caz.

– Nu, Kon, nu e necesar. Pot să merg fără nicio problemă.

– Nu vrei să călărești din nou?

Gândindu-se că mersul pe jos o va relaxa, Leona refuză să
se mai urce pe cal, iar Kon îi prinse de căpăstru pe cei doi cai,
mângâindu-i cu tandrețe.

La câteva zile după cumpărăturile din Manchester, pe care
Leona și bunica ei le făcuseră cu mari emoții, doamna
Mortimer spuse fericită, în timp ce-și luau cina:

– Săptămâna viitoare, pe vremea asta, vom fi în Grecia. Nu
m-am gândit niciodată că voi călători cu avionul, la vârsta mea.

Leona își privi lung soțul, după care comentă cu un surâs
trist:

– Da, bunica n-a mai călătorit niciodată cu un astfel de

mijloc de transport.

Doamna Mortimer observă imediat îngrijorarea din to ei, așa că interveni grăbită:

– Nu voi avea nicio problemă, draga mea.

– Bineînțeles că nu, replică și Kon. Nu vi se va întâm nimic rău, de vreme ce veți fi cu noi.

Leonei nu-i scăpă expresia stranie de pe fața lui, momentul în care rosti aceste cuvinte. Mai văzuse doa singură dată această umbră în ochii lui și anume în clipa care-i vorbise despre problemele bunicii ei, în dimineața după noaptea în care o salvase.

– Nu te îngrijora, Leona, o sfătui el imediat după cină, c rămaseră singuri în sufragerie.

Bărbatul aruncă apoi un lemn gros pe foc, iar peste cât clipe puse un disc, ca de obicei.

Leona îi urmări mișcările și-n ochii ei apăru, pentru pr oară, un licăr de tandrețe. Odată cu el însă, în sufletul e instală și o durere nouă...

Era desigur minunat, să iubești. Dar oare Kon... o va p iubi vreodată? Fusese atât de arogantă cu el...

Nu-i arătase niciodată niciun fel de recunoștință pentr o salvase din ghearele furtunii și nici pentru soluția găsită, le permisese să nu părăsească acea casă.

În plus, nu va putea uita niciodată cât de mult o um

mându-i că femeile din țara lui erau mult mai atrăgătoare ât ea.

Un lucru era sigur, continuă Leona să reflecteze: dacă o va i vreodată cu adevărat, va trebui s-o accepte așa cum era, cu ândria ei cu tot.

Leona se uită din nou spre profilul atât de atractiv al soțului

Da... Austeritatea era cea mai importantă latură a acterului lui, așa cum, în ceea ce o privea, era mândria.

Într-o seară frumoasă ca aceea, însă, nu trebuia să se mai ândească la toate acele lucruri, își spuse ea apoi, ațintindu-și rivirea spre flăcările înalte din șemineu.

Kon continuă s-o analizeze cu sprâncenele ridicate, ă încă un răspuns la cele spuse de el cu câteva minute

Nu pot să nu mă îngrijorez, Kon. Dacă se va întâmpla va, nu ne vom ierta niciodată faptul că am fost de acord să un drum atât de lung.

Avem asigurarea doctorului că poate suporta călătoria. putem lăsa aici, Leona.

Da, e adevărat. Probabil sunt atât de îngrijorată pentru că ai avut până acum...

Și... de-acum?...

De acum am și un soț, replică ea, privindu-l în ochi.

Ce făcea? Flirta cu el, sau ce?...

Leona întoarse apoi capul, privind în altă parte. Nu-și î îngădui o astfel de atitudine. Nu-i era specifică.

– Da, replică el, și tonul lui avea ceva din duritatea un metal.

Vocea lui o răni, desigur, în acea situație, dar își ridică d nou capul, zâmbind ușor, după care luă de pe masă paharul șampanie și sorbi îndelung.

Abia mai târziu, în camera ei, în timp ce era așezată în fa oglinzii de la masa de toaletă, durerea aceasta i se ivi în toa puterea ei pe fața tânără și atrăgătoare.

Ochii i se adumbrira și i se îngustară vizibil, în imaginea d oglindă.

Kon nu părea să fie atras de ea. În plus, bărbatul simțea siguranță puterea pe care o avea asupra ei, de aceea îngăduia s-o umilească așa cum făcuse și în acea seară, când ridicase, pur și simplu dintr-o dată și-i spusese fără s intereseze ce dorea ea:

– Eu mă duc în pat, Leona. Noapte bună.

O lăsase acolo, singură în fața șemineului, făcând-o să simtă pierdută, cum nu mai fusese niciodată în viața ei.

Capitolul 8

Uitându-se în jos, pe hubloul avionului, Leona încercă să-și adu a aminte câteva lucruri pe care le citise de-a lungul anilor despre Marea Ionică, a cărei întindere se înfățișa acum privirilor ei, cu o claritate de cristal.

Shakespeare a plasat chilia lui Prospero aici... Ducele de Edinburgh s-a născut într-un palat din această zonă, iar împărăteasa Elisabeta a Austriei numea această insulă...cel mai frumos loc de pe pământ.

– E atât de frumos aici, spuse doamna Mortimer, în timp ce aeronavul se pregătea de aterizare. Câtă bogăție de culori!... E un loc de-a dreptul mirific...Uitați-vă doar la verdele pădurii de pini care se vede în depărtare, continuă ea, plină de entuziasm.

Kon încuviință zâmbind și-și îndreptă privirile spre soția l

– Da. Culoarea ochilor Leonei. O nuanță incredibil frumoasă, de verde-albastru.

Leona își plecă pleoapele, iar obrajii i se înroșiră d binelea la acest compliment atât de neașteptat.

– Mă gândeam cu câteva minute înainte la niște lucruri care le-am citit despre aceste locuri, spuse Leo îndreptându-și din nou ochii spre hublou.

– Da? întrebă Kon, cu o curiozitate nedisimulată. La anume? se interesă el, surâzând.

– În primul rând, la faptul că ducele de Edinburgh născut la Corfu, răspunse Leona, pe un ton școlăresc.

Kon începu să râdă și o întrebă dacă asta era tot ce citise interesant despre această insulă.

– Nu, bineînțeles că nu, dar asta mi-a rămas în minte pentru că cei mai mulți oameni uită mereu acest f considerându-l pe ducele de Edinburgh... englez s replică tânăra, gânditoare.

– Da... Altceva? Ce ți-a mai venit în minte? întrebă Kon nou, cu o voce caldă, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil.

Leona îi spuse și Kon adăugă după o pauză:

– Ce-ai citit despre Nausica și Odysseus?

Leona îl privi fără să înțeleagă...

– Ce vrei să spui?

– Aici s-au întâlnit.

– Oh...asta era?

– Iahtul Leonei se numește Nausica, interveni doamna Mortimer. Dar probabil îți amintești asta, de vreme ce-ai salvat-o în timp ce se afla în mijlocul mării cu acest iaht.

– Iahtul lui Kon se numește Odysseus.

– Ah, da? Ce interesant, răspunse bătrâna doamnă. Nausica și Odysseus au fost iubiți, dacă-mi amintesc bine.

– Exact, răspunse Kon.

– Ah, Kon dragă, vreau să-ți mulțumesc că mi-ai oferit prilejul acestei excursii, spuse doamna Mortimer cu un glas plin de tandrețe și de recunoștință.

– Aștept să-mi spuneți asta după ce vom coborî din avionul pe care trebuie să-l luăm imediat ce aterizează acesta.

– Nicio problemă. Mă simt minunat. Nu m-am simțit mai bine niciodată în viața mea, surâse bătrâna doamnă, uitându-se în ochii lui.

– Oricum, trebuie să fiți mai atentă, să nu vă mai extaziați, zise. Fiți puțin mai calmă, o sfătui el.

Mama lui Kon trimisese o mașină la aeroport, pentru ei și, după ce șoferul îi salută și-i ajută să pună valizele în portbagaj, Kon făcu prezentările.

Apoi, se urcară cu toții în mașină și porniră.

Când ajunseră pe șoseaua principală, Leona își privi cu

îngrijorare, bunica, dar aceasta nu părea deloc obosită. Dimpotrivă, era extrem de animată, ceea ce o făcu pe Leona să-și spună că atât Kon cât și doctorul avuseseră perfectă dreptate: era mult mai bine să li se permită și oamenilor în vârstă să trăiască o viață normală.

Pe urmă, mașina coti pe o stradă mai îngustă și Kon, care stătea lângă șofer, se întoarse spre cele două doamne, anunțându-le:

– Peste un minut sau două, vom ajunge la casa mamei mele.

Leona se uită cu atenție în jur.

Satul părea destul de frumos, iar casele, așezate la poalele unui deal înalt, erau foarte îngrijite.

După câteva momente, Kon îi ceru șoferului să oprească. Apoi coborâră cu toții, pentru a admira panorama.

– Ah, e incredibil de frumos, spuse doamna Mortimer, iar Leona și soțul ei schimbară imediat priviri surâzătoare.

Leona își îmbrățișă bunica, după care se uită iar spre Kon. De data asta, cu o expresie de gratitudine.

Era pentru prima oară că bărbatul putu zări pe fața Leonei un astfel de sentiment.

– Ești o fată foarte ciudată, Leona, spuse el, strângând-o de braț. Într-adevăr, foarte ciudată.

Leona se gândi atunci că-i spusese asta pentru că nu

mulțumise niciodată după ce-i salvase viața, dar o făcuse acum, pentru această excursie oferită bunicii ei.

Casa mamei lui Kon, o vilă albă cu arcade, se afla la capătul unei alei străjuite de o mulțime de flori multicolore.

Doamna Wyndham și fiica ei, Eugenia, alergară imediat înaintea lor și Kon făcu prezentările.

Leona își dădu seama imediat cât de mândru era Kon în momentul în care o prezentă mamei sale și inima îi tresări de bucurie. Adevărul era că nu avusese niciodată prilejul să arate cât de mult se mândrea cu ea, pentru că nu ieșiseră împreună în lume, până atunci. Fuseseră invitați, desigur, dar Kon găsise de fiecare dată o scuză pentru a nu le da curs.

– Suntem foarte fericite să vă cunoaștem pe amândouă, spuse doamna Wyndham, dând mâna cu bătrâna doamnă Mortimer și sărutând-o apoi pe Leona pe ambii obraji.

Fiica ei, care semăna foarte mult cu Kon, așteptase în spatele ei, îmbrățișându-și fratele, după care dădu și ea mâna cu bunica Leonei. Uitându-se apoi cu căldură în ochii proaspetei sale cumnate, Eugenia o sărută scurt, pe fiecare obraz.

– Haideți, e timpul să intrăm în casă acum, spuse Kon, prinzându-și sora de umeri, în timp ce aceasta îl privi cu admirație. Bunico, ce-ar fi să mergi direct în camera care ți-a fost destinată și să te odihnești, puțin?

– Nu, dar e adevărat.

– Și casele sunt așa de interesante. Cred că e un sat deose de tot ceea ce am cunoscut până acum.

– Vom merge mâine să-l vedem, spuse el, surâzând.

– Putem să mergem pe jos? întrebă ea, cu respirația u întretăiată, în timp ce el o prinse de mijloc.

– Da, dacă vrei, dar asta înseamnă s-o lăsăm pe bun acasă, adăugă Kon, analizând-o cu atenție.

– Ah, ai dreptate, am uitat o clipă de asta. Vom merge mașina, atunci, replică Leona continuând să privească depărtare.

Bărbatul nu mai spuse nimic și intră în cameră.

– Ah, hainele mele, spuse Leona fără să-l privească, imed ce intră și ea în încăpere. E mai bine să le las aici, nu-i a Vreau să spun... Dacă le voi lăsa în camera cealaltă, servitoa ar putea bănui că...

– Da, e mai bine să le lași aici, ai dreptate, răspunse el, un ton destul de rece, uitându-se pe deasupra ei, gânditor

– E... e o situație stranie, nu? surâse ea, puțin încurcat

– Da, destul de stranie, răspunse el laconic.

– Voi despacheta, acum, dacă n-ai nimic împotrivă, schi ea brusc subiectul.

Urmă o tăcere lungă, după care Kon spuse foarte rar, timp ce se așeză pe unul dintre fotolii.

– Nu-i nicio problemă. Dacă asta e dorința ta...

– Mulțumesc. Care e dulapul pe care-l pot folosi eu? întrebă Leona, uitându-se când la el când spre dulapurile întinse de-a lungul peretelui dinspre ușă.

– Care vrei.

– Bine, atunci îl voi folosi pe acesta, spuse ea, îndreptându-se spre unul dintre dulapurile aflate foarte aproape de intrarea în încăpere.

Ce se întâmpla cu ea? se întrebă Leona. Nu se mai comportase niciodată în viața ei astfel. Nu mai era deloc persoana arogantă care-i refuzase ajutorul când o găsise pe mare și nici măcar cea care acceptase să se mărite cu el, de conveniență.

Era... o femeie îndrăgostită, acum. O femeie care avea nevoie ca soțul ei să-i împărtășească sentimentele. Cum el însă nu dădea niciun semn că o iubește, nu-i putea arăta sentimentele ei. Demnitatea n-o lăsa să facă ea primul pas. Nu va putea renunța niciodată la mândrie, în asemenea măsură.

– Mă duc să văd ce face bunica, spuse ea imediat ce termină de așezat hainele în dulap.

Apoi, dintr-o dată, își dădu seama cât de slabă era în fața lui Kon. Putea face din ea exact ceea ce dorea.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el, privind-o cu atenție.

– Nu... Am spus doar că mă duc să văd ce face bunica.

Poate vrea să-i despachetez valizele.

– Julia e cu ea, așa că în mod sigur a ajutat-o.

– Mă duc oricum până la ea. Ne vedem la ceai, adăugă Leona, dar rămase locului, privindu-l cu atenție.

– Bine.

Leona rămase în continuare locului, după care se întoarse și închise ușa încet în urma ei.

Doamna Mortimer era la fereastră când intră Leona în încăpere, admirând entuziasmată priveliștea. Hainele fuseseră într-adevăr despachetate și așezate cu grijă în dulap.

– Ești sigură că nu ești obosită, bunico? Nu vrei să stai o oră în pat? întrebă Leona, grijulie ca de obicei.

– Nu, mă simt atât de fericită, răspunse bătrâna doamnă. N-ar fi păcat să-mi petrec timpul în pat, când sunt atât de multe lucruri noi pe care sunt curioasă să le văd?

Leona surâse cu afecțiune.

– Ai fost întotdeauna un copil atât de bun. Ce zici de Kon? Nu-i așa că e și el nemaipomenit? E unul dintre cei mai buni și mai generoși oameni pe care i-am întâlnit în viața mea.

O umbră ușoară acoperi brusc expresia Leonei.

– De ce-ai pus această întrebare, bunico? întrebă ea suspicioasă.

– Pentru că în fiecare zi văd cât de multe lucruri face pentru noi, iar tu rămâi tot timpul extrem de rece.

– E o căsătorie de conveniență, bunico, cum aș putea să mă comport altfel, în acest caz?

– Și crezi că o astfel de căsătorie poate dura ani și ani? întrebă doamna Mortimer, cu un oftat adânc.

Leona nu spuse nimic, dar gândul la o asemenea perspectivă îi dădu un fior în tot corpul.

– Nu... Nu știu, răspunse Leona într-un târziu, evitând privirile bunicii ei, care o scruta cu ochii ei cercetători.

– Pe de altă parte, cred că soțul tău ar fi mai mulțumit dacă nu mi-ai mai acorda atâta atenție și ai sta mai mult cu el.

– Ah, ce vorbe ciudate, bunico... Ai vreun motiv special să-mi spui asta? întrebă Leona, suspicioasă.

– N-am niciun motiv special, draga mea, răspunse bătrâna după o ezitare, continuând să privească pe fereastră, dar e soțul tău și mi se pare normal să gândească așa.

– Bunico, dar nu e soțul meu cu adevărat... Nu înțeleg de ce insiști atât pe această problemă, când cunoști adevărata situație în care ne aflăm.

– Convenință, neconvenință... e soțul tău, răspunse calm doamna Mortimer. Ai avut o nuntă foarte frumoasă, deși într-un cadru restrâns... Cu excepția propriei mele nunți, a fost cel mai frumos moment din viața mea.

– Ai dorit din tot sufletul să mă căsătoresc cu Kon, e adevărat, bunico? întrebă Leona, analizând fața bunicii sale cu

o expresie plină de interes.

– E atât de rău că am dorit asta?

– Știu că te-ai temut pentru viitorul nostru, replică Leona încet, frecându-și mâinile.

– Nu pentru viitorul meu m-am temut, draga mea, ci pentru al tău. Am vrut să te văd fericită... Vreau... să te văd fericită înainte de a muri.

– Nu mă părăsi, bunico, șopti Leona, în timp ce lacrimi grele începură să i se scurgă pe obraji. Nu vreau să mă părăsești niciodată.

– Oh, biata mea copilă, răspunse bătrâna, mângâindu-i fața... Cu mine, mândria ta dispare cu totul... Ce bine-ar fi dacă ai fi așa și cu ceilalți. Numai...

– Da?

Doamna Mortimer se uită adânc în ochii nepoatei sale, care erau acum mai mult albaștri decât verzi și care, în plus, erau plini de bunătate în acel moment.

– Îți amintești că ți-am spus de-atâtea ori că e îngrozitor când mândria se transformă în aroganță?

– Da, îmi amintesc.

– Ți-am mai spus că așa îți faci foarte mulți dușmani.

– Da.

Urmă o tăcere lungă, în care doamna Mortimer își adânci privirile în ochii Leonei, ca și cum ar fi căutat ceva foarte

important în strălucirile acelea albastre.

– Sper din tot sufletul că nu ți-l vei face dușman pe soțul tău.

Urmă o altă pauză, după care bătrâna continuă:

– Am observat că e un om bun... E... minunat, Leona...

Doamna Mortimer se așeză încet pe scaunul de lângă ea și-și cuprinse capul în palme.

– Dar, continuă ea, nu trebuie să fii nu știu cât de intuitiv să-ți dai seama de partea diavolească adormită în el... Gândește-te la originile lui... Mândria ta va trezi în timp tot ce-i mai rău în Kon.

Leona își simți dintr-o dată buzele uscate, așa că le umezi instinctiv.

Era posibil ca bunica ei să știe că ea, Leona, simțise deja pe propria-i piele, această...„parte diavolească" a caracterului lui Kon?

– Da... Kon e și el foarte mândru, spuse Leona, într-un târziu. Mă tratează cu răceală și... uneori... și-a pierdut firea, în relația cu mine...

E ciudat, într-adevăr, își spuse ea, cum mândria ei nu se făcuse niciodată simțită în relația cu bunica sa.

Asta, continuă ea să reflecteze, pentru că nici ea nu se comportase niciodată altfel decât deosebit de cald. Dacă ea ar fi fost rece cum era Kon, în mod sigur mândria ei ar fi răbufnit.

– Cum? întrebă bătrâna, uimită. Și-a ieșit din fire cu tine?

Leona regretă imediat că-i spusese acele lucruri, dar dacă o făcuse, acum trebuia să dea unele explicații.

– Și ai continuat să te comporți cu el ca mai înainte? adăugă doamna Mortimer. Îmi vine să râd, Leona. Dar... trebuie să-ți spun că a avut dreptate, pentru că niciun bărbat n-ar fi suportat ca soția lui să iasă în fiecare seară și pe el să-l lase acasă, cum a făcut tu.

– Dar n-am ieșit în fiecare seară, bunico, răspunse ea, indignată. Știi foarte bine că n-am fost niciodată ca alte fete și că n-am ieșit în fiecare seară nici înainte de a fi căsătorită.

– Bine, răspunse doamna Mortimer încercând să-și păstreze calmul. Nu vorbim acum, totuși, de ceea ce ai făcut sau n-ai făcut înainte de căsătorie. O căsătorie schimbă întotdeauna multe lucruri, așa că nu te aștepta să fiu de partea ta și să-l condamn pe Kon că s-a purtat urât cu tine. Ai avut ceea ce-ai meritat.

– Kon ți-a spus ce s-a întâmplat între noi, după ce ne-am certat?

– Nu. Nu, în mod sigur n-a vrut să mă amestece în problemele voastre. Totuși, dacă ar fi făcut-o, nu ți-aș fi ținut partea, nu uita asta, Leona. Leona o privi uimită. Niciodată până atunci bunica ei nu-i vorbise pe un astfel de ton. Ca și cum bătrâna doamnă era cu totul cucerită de Kon.

Capitolul 9

Ceaiul fu servit pe una dintre terase, legată de sufrageria principală. Leona observă imediat serviciul chinezesc de o calitate excepțională, ca și tacâmurile vechi, de argint.

– Vorbește-mi despre povestea voastră, Leona, spuse doamna Wyndham. Kon e atât de puțin comunicativ, încât n-am putut să aflu multe lucruri de la el, adăugă ea zâmbind cu căldură.

Nu încăpea nicio îndoială că mama lui Kon se bucura foarte mult de căsătoria fiului ei.

– L-am întâlnit pentru prima oară pe Kon pe mare, într-o noapte cu o furtună puternică. Am fost în pericol atunci... și el m-a salvat, spuse ea privindu-l pe Kon, care era angajat într-o discuție cu sora lui.

Deși auzise în mod sigur explicația ei, bărbatul nu spuse nimic. Leona îi observă însă privirea fugară pe care i-o aruncă, așa că se hotărî să spună tot adevărul.

– Mă tem că nu m-am purtat prea cuviincios cu el atunci, așa că m-a numit „ Domnișoara Independență", ceea ce m-a rănit foarte mult în mândria mea.

– Te-a rănit? întrebă doamna Wyndham și toată lumea începu să râdă.

Kon abordă o expresie ca și cum ar fi vrut să spună că nu-și mai amintea de acest fapt.

– Dar nu era ceva care să te supere, draga mea, continuă doamna Wyndham. A spus-o doar așa... Uneori, Kon se comportă cu multă superioritate, dar n-are un suflet rău. Ar fi păcat să nu înțelegi asta. Totuși, totul e bine când se termină cu bine. Spune mai departe, surâse cu căldură, doamna Wyndham.

Acest lucru era însă extrem de dificil pentru ea, dat fiind faptul că nu știa cât anume din toate cele câte se întâmplaseră îi fuseseră relatate înainte.

Cum Leona întârzie să răspundă, Eugenia interveni în discuție, privind când spre Kon, când spre tânăra englezoaică.

– Ah, eu cred că ai avut mare noroc să-l întâlnești pe fratele meu.

– Oh, Eugenia, replică el, imediat. Nu se făcea să spui așa

– De ce nu? răspunse tânăra, râzând. Sunt sigură că Leona a înțeles exact ce am vrut să spun.

– Bineînțeles, Eugenia dragă, răspunse Leona cu căldură, pentru că atât ea cât și mama lui Kon îi intraseră deja în suflet.

Doamna Wyndham mai ales, care avea în întregime sânge grecesc, îi făcu o impresie cu totul aparte. Feminină, în mod evident deosebit de cultivată, era, chiar și la acea vârstă, extrem de atractivă.

Mutându-și privirile spre soțul ei, Leona observă că acesta se uita la ea cu foarte mult interes. Instinctiv, știu că-i citise gândurile și înțelese imediat motivul pentru care ținuse s-o aducă acolo.

Dorise s-o cunoască neapărat pe mama lui și să descopere despre ce gen de frumusețe îi vorbise el. O frumusețe care ținea mai mult de spirit decât de aspectul fizic și din care nu lipsea o anume formă de umilință extrem de feminină, care îmbogățea fără niciun fel de îndoială farmecul femeilor din acea zonă.

O adusese aici pentru a-i da o lecție. Pentru a se îmbiba de frumusețea caracterului mamei sale și de energia pozitivă pe care o emana aceasta permanent.

Gândurile acestea, însă, o înfuriară peste măsură. Dorise, oare, să fie o copie a mamei lui, sau ce? Cum îndrăznise să-i sugereze toate aceste lucruri, pentru a o face, pe ea, soția lui,

să se simtă umilită și neînsemnată?

Fusese încă una din tacticile lui, pentru a o elibera de mândria de care dăduse dovadă până atunci?

Mânia îi înroși obrajii, iar dinții i se strânseră instinctiv. Ochii ei deveniră dintr-o dată extrem de verzi, așa cum se întâmpla ori de câte ori se înfuria.

Kon își îngustă la rândul lui ochii, ca și cum i-ar fi ghicit toate aceste gânduri.

Leona își coborî pleoapele. În mod sigur, ceea ce-i trecuse prin minte soțului ei atunci, era departe de a fi foarte liniștitor.

***

Pentru ca Leona și Kon să aibă o zi numai a lor, doamna Mortimer se hotărî să nu-i însoțească în turul pe care îl plănuiseră inițial.

La început vorbiseră să meargă cu toții în mașina doamnei Wyndham, dar în dimineața zilei cu pricina, mama lui Kon făcu puțină febră, iar Eugenia decise că va rămâne cu ea. Apoi, în ultimul moment, bunica Leonei declară că se gândise mai bine și că va rămâne acasă, pentru a nu se obosi prea mult.

Leona își dădu însă seama imediat că bătrâna doamnă luase

această hotărâre pentru ca cei doi soți să-și petreacă acea zi singuri.

– Se pare că perspectiva de a face această călătorie doar în compania mea nu te încântă prea mult, spuse Kon în momentul în care Leona se duse în camera lui pentru a-și lua pardesiul.

De fapt, sentimentele ei erau extrem de confuze. Pe de o parte era foarte bucuroasă să poată petrece o zi doar cu el, dar pe de altă parte era încă extrem de supărată că o adusese aici doar pentru a-i da o lecție, arătându-i comportamentul total diferit al mamei lui.

– Nu înțeleg de ce-ai spus asta, comentă ea, privindu-l lung.

– Nu ești sinceră, Leona, răspunse el, deschizând unul dintre sertarele dulapului și luând de acolo o batistă, pe care o vârî în buzunarul jachetei.

– Nu sunt sinceră?

– Dacă ești gata, putem pleca, spuse el, arătându-și toți dinții.

Peste câteva minute, se aflară astfel în drum spre sat, unde opriră pentru câteva minute la unul dintre magazine, iar Leona cumpără de acolo o poșetă brodată, în genul celei văzute la sora lui Kon. Era un cadou pentru Rosemary.

Apoi plecară la Corfu, unde, într-una din cafenelele tradiționale, băură cu poftă tsintsibira.

– Bunico!...strigă Leona înspăimântată, în timp ce lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Problemele cu locuința, viitorul ei sumbru, nimic nu mai avea importanță în fața durerii pe care o simți la gândul că va pierde ființa care o crescuse.

– Știu ce simți, draga mea, spuse bătrâna cu vocea ei modulată atât de frumos și de cald. E mai bine însă să știi adevărul. Astfel, ceea ce va urma nu-ți va provoca un șoc atât de mare.

Leona, însă, continuă să plângă, îndurerată. Bunica ei fusese atât de activă și de plină de viață, întotdeauna. Nu putea crede că o va pierde în curând.

Nu, nu putea fi adevărat, își spuse ea, plângând și mai tare.

Până astăzi, bunica îi păruse fără vârstă, dar acum...

Totuși, se gândi ea, oamenii pot să trăiască încă mulți ani, cu ajutorul medicamentelor. Da, dar nu persoane care au împlinit deja optzeci și opt de ani, îi spuse o altă voce.

Trei săptămâni mai târziu, bătrâna doamnă o anunță, zâmbind cu căldură:

– Vom pleca la casa noastră de vară, în weekend. Ce zici de asta? Nu participi la nicio cursă, pe vremea asta atât de frumoasă?

Bătrâna doamnă îi dăruise nepoatei sale un mic iaht, cu doi ani în urmă, când aceasta împlinise douăzeci de ani. Era

ancorat lângă Harwich, unde bunica ei cumpărase o vilișoară, în care obișnuiau să stea din când în când, pe perioada verii.

– Ah, dar dacă nu te simți bine, bunico, nu-i deloc înțelept să mergem până acolo. Nu m-am înscris în nicio cursă care are loc în perioada asta.

– Vom merge totuși, hotărî venerabila doamnă. N-avem niciun motiv să stăm acasă. Vremea e superbă, așa că vreau să profităm cât mai mult de acest fapt.

Așadar, Leona, bătrâna doamnă și Bertha, servitoarea care le însoțea pretutindeni, plecară spre Harwich cu mașina, condusă de tânăra domnișoară, ca de obicei.

Se făcuse deja seară când ajunseră în mica vilă, astfel că, imediat ce se făcură comode, Bertha începu să prepare cina.

După ce mâncară, bătrâna se duse la culcare, iar Leona se decise să iasă totuși puțin în larg. Apa era liniștită, iar de pe margini răzbăteau până la ea râsetele tinerilor aflați pe alte iahturi, ancorate la mal.

Leona era o navigatoare înrăită, cu o serie întreagă de concursuri la activ, pe care le câștigase cu brio, spre invidia multor bărbați, cu excepția acelui misterios domn Wyndham, care o felicitase ca un adevărat sportiv.

Își aminti vocea lui frumoasă și accentul străin, deși bărbatul vorbea o engleză perfectă. Ce ciudat, își spuse ea, cât de bine i se impregnase în memorie timbrul acelei voci și

– Nu poți să le îmbraci, încă. Sunt ude. De ce nu te-am adus aici imediat ce te-am văzut pe mare, nu-nțeleg. Acum n-ai fi fost în starea asta, adăugă el punându-i o mână pe frunte.

Tânăra se simți atât de bine în acel moment, încât până și grija în legătură cu bunica ei se diminuă vizibil.

Apoi, dintr-o dată, simți cum cade din nou în uitare.

***

Când Leona deschise ochii din nou, lângă ea se afla un bărbat în vârstă, cu părul cărunt.

Domnul Wyndham era și el în încăpere, însă ceva mai departe:

– Am chemat doctorul, îi spuse el, zâmbindu-i cu blândețe. Ai fost din nou inconștientă.

– Ar trebui să fii internată, spuse doctorul, dar, pe de altă parte, ar fi mai bine să nu te miști din pat.

Bărbatul se întoarse apoi spre domnul Wyndham, dar Leona nu reuși să deslușească ce-l întrebă. În schimb, auzi răspunsul:

– Sigur că poate. Va trebui însă să trimiteți o infirmieră.

– Da, bineînțeles. Va trebui, însă, să stea aici mai bine de o

săptămână.

– O săptămână, șopti Leona... Bunica mea... Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă tânăra, uitându-se spre proprietarul iahtului. În mod sigur știi de ce n-a venit să mă vadă.

Cei doi bărbați schimbară o privire semnificativă, după care doctorul spuse încet:

– Bunica dumitale... domnișoară Bryce a fost dusă la spital, în dimineața asta. Din păcate, înainte ca poliția să ajungă să-i spună că ești în siguranță, cineva i-a spus că un iaht numit Nausicaa a fost distrus de furtună, azi-noapte. Gândul c-ai murit, i-a provocat bunicii dumitale un atac de cord.

Domnul Wyndham își întoarse privirile spre fata întinsă pe pat, care se albi, dintr-o dată:

– Bunica mea...

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji cu repeziciune...

– Bunica mea, repetă ea, cu durere. Și... e în pericol? reuși Leona să-ngaime într-un târziu.

– E foarte bolnavă, dar e în afara oricărui pericol, deocamdată, răspunse doctorul.

– Dar, cine i-a dat acea veste? întrebă ea, uitându-se spre domnul Wyndham. Ai fost la poliție foarte de dimineață.

– Din păcate, răspunse acesta, poliția nu s-a mișcat prea repede. Cineva care ți-a recunoscut iahtul a dus vestea în port,

extraordinar de bine. Dar... suntem, totuși străini. Iar în afaceri nu există sentimente. Ne-a permis cu toate acestea să locuim aici mulți ani peste prevederile contractului, ceea ce a fost o dovadă de mare generozitate din partea lui.

– Ne-ar mai fi lăsat încă mult și bine, răspunse Leona, dacă nu m-ar fi-ntâlnit și dacă nu i-aș fi vorbit despre casa asta în termenii în care i-am vorbit. Ce proastă am mai putut să fiu!

– Dar ce te-a făcut să-i vorbești așa? Abia l-ai cunoscut.

– Pentru că am fost întotdeauna atât de mândră de casa-n care locuiesc... Am vrut să-i arăt că nu sunt o oarecare.. Dumnezeule!... Dac-aș fi știut cu cine vorbesc..

– Dar... nu ți-ai dat seama că poartă un nume grecesc?

Nu, nu făcuse legătura. N-ar fi făcut niciodată nici cea mai simplă legătură între Ardale Hall și domnul Wyndham.

– Totuși, Leona, bărbatul acesta ți-a salvat viața, cum ai putut să-l lași să înțeleagă că nu-l simpatizezei? Mi-a spus chiar el că a observat că-ți e extrem de antipatic. Nu crezi că ar fi trebuit să te porți cu mai multă considerație?

– M-a plictisit din momentul în care l-am întâlnit prima oară.

– Te-a făcut să simți cumva că ești prea mândră, iubito?

– L-am urât tot timpul. Mi-a spus... „Domnișoară Independență"...

– Nu cred că aveai de ce să-l condamni pentru asta. Mi-a spus că ai refuzat, prima dată, ajutorul lui.

– Cred că omul acesta ți-a intrat pe sub piele, bunico, în perioada în care te-a vizitat la spital.

– Nu, draga mea, dar nu pot uita că ți-a salvat viața.

– Domnul Wyndham are o soluție, care ar fi extrem d convenabilă atât pentru mine cât și pentru tine, Leona: vre să... să te căsătorești cu el...

Capitolul 5

– Să... mă căsătoresc... cu el? îngăimă Leona, nevenindu-i să creadă, după care rămase cu privirea ațintită asupra bărbatului puternic și atât de stăpân pe el, întins confortabil în fotoliul de lângă ea.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Bryan, spuse el, rupând tăcerea care se așternuse între ei. Mă tem că n-a fost cea mai romantică cerere în căsătorie, dat fiind faptul că bunica dumitale ți-a vorbit pentru prima dată de această intenție a mea.

– Ah, regret, răspunse bătrâna doamnă, m-a luat gura pe dinainte...

– Nu face nimic... Cum spuneam, domnișoară Bryan, această cerere n-are nimic romantic, pentru că e doar o

tău va sta desigur acolo, soția lui.

– Soția lui? E însurat? întrebă Leona, neputându-și stăpâ curiozitatea.

– Cred că da. Se spune că e foarte bine făcut. Dacă totuși e căsătorit și se va însura cu mine? Cum ar fi să mă vezi stăpâ în casa pe care o adori? Ai muri de invidie, nu-i așa? Și de da asta nu ți-ar mai ține să-mi furi logodnicul.

În momentul următor, Leona se ridică de la masă, o cău pe ospătăriță și, după ce-i puse în palmă câțiva bănuți, i grăbită din cafenea.

Se duse apoi direct în parcare și intră în mașina elegantă, care fusese de asemenea foarte mândră, întotdeaun Tremura. Pentru prima dată în viața ei, mândria de care dădu dovadă mereu, fusese aproape spulberată.

Aproape. Încă nu cu totul, își spuse ea, ridicându-și bărb Era încă Leona Bryan, de la Ardale Hall.

Când ajunse acasă, încă mai tremura.

Își parcă mașina în garaj și urcă în camera ei, unde deschi larg fereastra, pentru a privi grădina și nuferii de pe lac.

Încă o lună...

Nu... Mai puțin de o lună.

Ce slujbă își va putea găsi și unde va pleca de acolo? Cu va suporta bunica ei această drastică schimbare?

Au mai fost și alte fete în această situație și s-au descurc

Mă voi descurca și eu, își spuse ea.

Nu sunt o neajutorată...

În acel moment, se auzi o bătaie scurtă în ușă și Bertha, care era în casa lor de zece ani, deschise încet ușa:

– Domnișoară Leona... Bunica dumneavoastră... e... bolnavă...

– Bolnavă? întrebă Leona înroșindu-se de spaimă, în timp ce cobora în fugă scările. Unde e?

– În sufragerie.

– Bunico, exclamă Leona, intrând în încăperea luxoasă.

Doamna Mortimer zăcea pe canapea, cu capul lăsat pe o parte.

– Te simți rău? întrebă ea, îngrozitor de speriată.

– Bertha mi-a dat medicamentele, dar durerea continuă. Sunt o biată proastă nebună, adăugă ea. Citește... ziarul...

Leona observă jurnalul căzut lângă pat, dar nu reuși să atingă nimic pe paginile lui, din cauza lacrimilor care-i umpluseră ochii.

– Am crezut că voi muri...adăugă bătrâna, șoptit.

– Nu, te rog, iubito, nu...

Apoi, luând ziarul în mâini, văzu că era deschis la o pagină de cumpărări case și apartamente...

– Cine ți-a adus ziarul?

– Avocatul, acum o jumătate de oră.

Observând-o, Clea îi spuse imediat lui David:

– Vrei să dansăm?

David însă se apropie de Leona și o invită la dans. Acea dădu să se ridice, dar privirile i se opriră înlemnite sp intrarea în sala de bal:

– Kon... șopti ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Furios din cale-afară, bărbatul se apropie de spumegând.

– S-a întâmplat ceva cu bunica mea? întrebă Leona imedi

– Cum ai îndrăznit să-mi calci cuvântul? șuieră el. Ți- interzis să pleci de acasă. Hai, mișcă-ți fundul de-aici.

Persoanele aflate în jurul lor îi priviră cu uimire și Leona întoarse capul spre Clea, care râdea, extrem de amuzată.

– Deci, am avut dreptate, comentă Clea cu voce scăzută

– Leona! strigă Kon, văzând că tânăra nu se urnește din l Fă imediat ce ți-am spus!

Realizând că dacă nu se supunea, Kon ar fi umilit-o și m mult, Leona își ridică bărbia și se îndreptă spre ieșire.

Imediat ce se văzură afară, Kon o prinse de mână și o tr spre mașina lui luxoasă.

– Mașina ta poate să rămână aici. Voi trimite după ea mâi

După ce se așezară pe scaune, niciunul dintre ei nu spu nimic, multă vreme.

Apoi, nemaiputând să se abțină, Leona izbucni:

– Cum ai îndrăznit să te comporți cu mine în asemenea hal?

– Cu ce drept?

– Cu ce drept? Întâmplător, sunt soțul tău.

– Ești soțul meu doar de formă. Ți-am spus dinainte că voi fi doar propria mea stăpână. Vom vorbi acasă, pentru că trebuie să clarificăm niște lucruri.

– Da, vom vorbi neapărat, răspunse el cu răceală.

– Nu mi-e frică de tine, așa că poți să renunți la acest ton.

– Nu te temi de mine? Încă nu, dar dacă vei continua să te comporți astfel, vei ajunge să te temi.

– Ai de gând să mă bați? Ai uitat că bunica mea locuiește cu mine?

– Casa e destul de mare, așa că pot găsi un loc unde nu ne poate auzi nimeni. Nu uita, Leona... Știu foarte bine cum să mi stăpânesc nevasta.

– Cum să-ți stăpânești nevasta? repetă ea, înfuriată. Nu mai auzi astfel de cuvinte în legătură cu mine!

Kon oftă adânc, dar nu mai spuse nimic, astfel încât restul drumului îl parcurseră în tăcere.

După un timp, Leona îl privi cu coada ochiului.

Niciun bărbat n-o redusese până atunci la tăcere.

Simțindu-i privirile, Kon se întoarse o clipă spre ea:

– E foarte rău ce-ai făcut, Leona. Te rog să nu uiți că nu sunt un bărbat pe care să-l poți juca tu cum vrei.

suporta să-l audă vorbind despre alte femei?

Încercase s-o facă să se simtă mică și neînsemnată pe iah
Încercase s-o facă să se simtă mică și neînsemnată în sal
bal... Acum, o comparase cu femeile pe care le cunoscus
Grecia, din aceleași motive.

Seara, la cină, Leona își privi soțul cu admirație.

Se îmbrăcase într-un costum alb, imaculat, care-i ve
desosebit de bine.

– Nu trebuie să ne schimbăm neapărat pentru
comentă doamna Mortimer. Suntem între noi. Dar eu și s
meu am prins acest obicei în momentul în care am venit
Consider, totuși, că e interesant să ne îmbrăcăm deos
seara...Nu-i așa, Kon? Femeile țin să arate bine chiar
optzeci și opt de ani.

Mai târziu, când rămaseră singuri, Leona îl întrebă:

– Cum îți par față de femeile din Grecia?

– Ah, mai ai mult până să le ajungi.

Leona simți că explodează de furie. Niciun bărbat
spusese, niciodată, vreo frază jignitoare cu privire la puter
de atracție.

– Dacă le sunt inferioară, de ce nu te-ai căsătorit
grecoaică?

– Ah, mândria, din nou.... Cum o să scot eu asta
tine?....

– Dacă bunica mea ar ști cum vorbești cu mine, ar fi
ripilată.

– Mi se pare mie sau ești puțin geloasă pe prietenia mea cu
bunica ta? râse el amuzat.

– Nu sunt geloasă, dar nu înțeleg cum ai putut s-o cucerești
Mi se pare... că e... ceva.. între voi.

– E ceva între noi? Ce nebunii îți mai trec acum prin cap?

– Astăzi, când a vorbit de Grecia, ai întrerupt-o brusc.

– Era vorba doar despre faptul că doctorul consideră că
poate face această călătorie.

– Oricum, eu nu voi pleca.

– Ah, crezi că vom pleca fără tine?

– Aș vrea să nu mai vorbim despre asta, deocamdată.

Trei zile mai târziu, Kon era afară, cu noul său cal, pe
care l-cumpărase de la un scoțian.

– Ah, cât e de frumos! exclamă Leona văzându-l.

Sabatul fu foarte plăcut surprins de entuziasmul soției

– Atunci, aprobi alegerea mea.

– Bineînțeles, dar te-ar fi interesat, dacă n-aș fi aprobat?

Kon zâmbi:

– Îmi place să iau singur decizii atât de importante, dar sunt
fericit să le aprobi. Putem să călărim împreună, de acum
înainte. Vom începe de mâine dimineață, spuse el, după care își

– Ah, în niciun caz, răspunse doamna Mortimer, călcâ sprinten alături de mama lui Kon.

Interiorul casei era de o eleganță desăvârșită, deși într-u stil total diferit de cel de la Ardale Hall. Leona își dădu totu seama că soțul ei era un om bogat încă înainte de a intra posesia proprietăților din Anglia.

– Ah, cred că e mai bine să vă relaxați cu toții puțin acu spuse doamna Wyndham bătând ușor din palme, pentru a chema pe una dintre servitoare. Am făcut cum mi-ai cer Kon, și am pregătit pentru tine și Leona camera cea mai ma din partea de sud.

– Mulțumesc, mamă, spuse el și se întoarse amuzat sp Leona. Bagajele noastre au fost duse deja acolo?

– Da, le-a dus Davos. Camera doamnei Mortimer e ch lângă a voastră. Are două paturi, așa că Leona poate să doar în aceeași cameră cu bunica ei dacă dorește, așa cum precizat în scrisoare.

Doamna Mortimer o urmă pe servitoare, iar Kon se apro de Leona, după care urcară încet scara interioară.

– Va fi dificil să dorm în fiecare seară cu bunica, fără mama ta să-și dea seama de asta.

– Poți aranja patul în fiecare dimineață în așa fel încât să observe servitoarele că ai dormit acolo.

– Da, așa voi face, răspunse Leona fără să-l privească

obrajii i se aprinseră, ca și cum ar fi cuprins-o febra dintr-o dată.

Camera rezervată pentru ea și Kon era deosebit de spațioasă, cu o mobilă elegantă, tapisată în alb. Carpeta era de asemenea albă, iar draperiile de la ferestrele largi erau de culoarea liliacului.

Leona privi cu interes în jur, comparând totul cu casa în care crescuse ea. Deși nu era în același stil, bunul-gust domnea peste tot și aici.

Tânăra zâmbi încântată, uitându-se apoi spre ușa înaltă și îngustă care dădea spre terasa spațioasă, plină de flori. Într-unul din colțuri, Leona observă imediat o vază înaltă, plină cu trandafiri albi.

– Ah, ce cameră drăguță, exclamă Leona și ce terasă încântătoare. Pot să ies puțin să admir priveliștea?

– Bineînțeles, spuse el, deschizându-i ușa.

Leona ieși pe terasă, iar Kon o urmă atât de aproape, încât îi putu simți bărbia în păr.

– Ce loc minunat, spuse ea... Sunt măslini, pe dealurile astea? întrebă tânăra soție, atrasă de ineditul zonei în care venise.

– Da, ca în toată Grecia, râse el.

– N-am văzut niciodată o mare cu o culoare mai frumoasă ca asta. Ți-a mai spus cineva asta?

– E doar bere de ghimbir, spuse Leona surprinsă, deoarece se așteptase la cu totul altceva, după numele înscris pe etichetă.

– Da, englezii au adus-o aici împreună cu crichetul, răspunse el zâmbind.

Ochii îi rămaseră însă la fel de reci și Leona se gândi imediat că ar fi timpul să-i spună că știe de ce a adus-o în Grecia.

Curând, însă, uită de acest gând, pentru că atmosfera era mult prea frumoasă.

De acolo se îndreptară spre marginea orașului, unde pe una dintre străzile cele mai înguste pe care le văzuse Leona în viața ei, se înălța un castel de o eleganță deosebită.

– Acesta este unul dintre cele mai impresionante castele de tip venețian. Doamnele puteau privi de la balcon duelurile prinților, pe câmpul din apropiere.

Leona privi cu interes clădirea veche, dar gândul îi revenl apoi imediat, la modul în care ar putea să-i spună lui Kon ce credea, în legătură cu venirea ei aici.

Pierdu însă și acest prilej, pentru că după asta bărbatul o duse să vadă una dintre catedralele din apropiere și Leona se interesă dacă puteau intra înăuntru.

– Vrei să ne rugăm la moaștele sfintei Theodora? întrebă el.

Așadar, mintea bărbaților nu era permanent la sex, își spuse ea privindu-l cu coada ochiului, după care, împinsă de un

impuls de afectivitate, îl prinse de mână.

Kon însă, după o scurtă ezitare, își retrase mâna, lăsând-o pe a ei să-i cadă pe lângă corp.

Obrajii Leonei se înroșiră brusc.

Apoi, își spuse că era primul lui semn de refuz, ceea ce nu însemna încă nimic.

– Sfânta Theodora a fost soția împăratului Theophilis, îi explică preotul, la puțin timp după intrarea lor în catedrală. Vreți să vedeți moaștele, într-adevăr?

Leona încuviință ușor din cap.

– Ești sigură? Nu e prea plăcut să vezi aceste lucruri, îi spuse Kon, apropiindu-și gura de urechea ei.

Leona scutură din nou din cap și preotul îi conduse spre o cutie mare de sticlă, pe care o deschise cu grijă.

Leona se dădu un pas înapoi, la vederea trupului mumificat, dar preotul se aplecă și sărută mâna înnegrită, ca de lemn.

Dumnezeule mare, își spuse Leona, înmărmurită, observând gestul preotului. N-aș putea face asta niciodată.

– Trebuie să sărutați mâna sfintei, spuse preotul, întorcându-se spre cei doi vizitatori.

Leona se dădu din nou înapoi.

În acel moment, o femeie din apropiere, pe care Leona o văzuse mai devreme îngenuncheată pentru rugăciune ceva mai

departe, se apropie și sărută mâna mumificată, cu o evlavie greu de descris în cuvinte.

Preotul întinse mâna și femeia își deschise poșeta, de unde scoase o monedă, pe care i-o înmână surâzând. Preotul însă continuă să țină mâna întinsă. Femeia mai scoase o monedă, care scoase un clinchet ușor, atingându-se de cealaltă. Totuși, preotul continuă să aștepte.

– Cât trebuie să-i dea? întrebă Leona uitându-se lung spre Kon. E dezgustător, adăugă ea.

Femeia îi mai puse o monedă în palmă, după care se îndepărtă.

– Pentru biserică, explică preotul, uitându-se când spre Kon, când spre Leona, după care vârî monedele în buzunar.

Următoarea biserică pe care o vizitară fu Sfântul Spiridon, patronul insulei.

Dar de data asta, când unul dintre preoți se apropie de ei și le spuse că erau invitați să sărute picioarele moaștelor sfântului, Kon își luă soția de mână și o trase afară.

– De ce fac asta? E oribil, spuse Leona.

– E un obicei destul de barbar, recunosc.

– Ce metodă să faci bani!... Exploatând rămășițele unor persoane moarte cu sute de ani în urmă.

– Problema e că nimeni nu știe dacă aceste mumii sunt autentice, replică bărbatul.

– Cred că poporul grec e foarte naiv, spuse Leona, dar își acoperi repede gura cu mâna. N-ar fi trebuit să spun asta, nu-i așa?

– Pentru mine nu e nicio problemă, râse Kon. Eu m-am considerat întotdeauna mai mult englez, decât grec. Totuși, nu-i spune mamei acest lucru, râse el cu poftă.

– Nu, nici nu mă gândesc să-i spun ceva ce știu că nu i-ar face plăcere.

Kon continuă s-o țină de mână și Leona își dori ca acele clipe să nu se mai sfârșească niciodată.

Cuvintele pe care i le spusese bunica ei de atâtea ori îi veniră dintr-o dată, obsesiv, în minte: „E atât de bine să ai pe cineva mereu aproape."

Kon îi propuse apoi să meargă împreună să ia prânzul la palatul Elizabeth.

– Acum e un cazinou, acolo și un restaurant foarte frumos.

Leona se așteptase desigur la ceva special, dar când ajunseră acolo, fu uimită de amestecul de stiluri al clădirii. De la cel victorian la cel bizantin, venețian și renascentist. Combinația nu i se păru deloc fericită Leonei, care se uită neplăcut surprinsă în jurul ei.

– Da, te înțeleg, spuse Kon râzând, observându-i expresia. Așa se întâmplă când constructorii au mulți bani, dar foarte puțin gust.

– Mă surprinde tot mai mult această insulă, replică Leona.

– Tonul tău mă face să cred că tu ai dărâma fericită, toate acestea.

– Nu înțeleg cum a putut fi aprobată această construcție, replică ea, continuând să cerceteze din priviri clădirea.

Abia intrară înăuntru, că Leona își exprimă din nou surpriza și nemulțumirea:

– Cerule!... Și toți acești heruvimi odioși, care împânzesc pereții!....

– Așteaptă să vezi fresca lui Ahile...

După asta, urcară pe terasa restaurantului, unde, în sfârșit, Leona se declară mulțumită, uitându-se la panorama care se întindea înaintea lor.

– Ce grădini frumoase! exclamă ea. Păcat că sunt împânzite cu toate acele statui oribile.

– Da, se pare că împărăteasa Elizabeth a fost o femeie foarte ciudată.

– Cred că era nebună, replică Leona. Ce s-a întâmplat cu ea?

– A fost asasinată. Pe urmă, kaizerul a preluat clădirea și a făcut-o reședința lui de vară.

– Ah, nu-mi imaginez că o persoană normală ar dori să locuiască într-un loc ca acesta.

Se făcuse deja întuneric, când Kon opri în fața casei mamei lui.

– A fost o zi extraordinară, Kon, spuse Leona surâzând. Mulțumesc.

Bărbatul o privi cu o mirare sinceră.

Leona simți cum i se înroșesc obrajii.

Din nou își aduse aminte că nu spusese niciodată un „mulțumesc", pentru faptul că o salvase.

***

Vacanța se sfârși mult mai repede decât ar fi vrut Leona. Când însă Kon o anunță că mama și sora lui vor veni în Anglia pentru Crăciun, toată lumea surâse fericită.

– Abia aștept să văd casa lui Kon, spuse doamna Wyndham. Ador Anglia... Am stat foarte mulți ani acolo, dar am locuit în sud și, deși mi-e rușine s-o spun, trebuie să recunosc faptul că n-am fost niciodată în nord.

– Dar în nord e mai frumos, replică Leona, care nu înțelegea niciodată de ce străinii care veneau în Anglia nu-și doreau să vadă nordul. În special în Derbyshire e extraordinar de frumos, nu-i așa, Kon?

Acesta zâmbi amuzat de entuziasmul ei, dar răspunse doar că într-adevăr, era o țară foarte frumoasă.

Erau doar de două zile din nou acasă, când Kon o anunță că va pleca la Essex.

– Intenționez să-mi vând iahtul și mă voi întâlni cu un cumpărător miercuri.

– Vrei să vinzi iahtul? întrebă ea uimită.

– Da... Acum n-am timp să mai navighez și, în plus, vine iarna. Anul viitor voi cumpăra unul mult mai mare.

– Ah, da, ar fi foarte frumos, spuse ea, cu ochii sclipind. Avem vila aceea a bunicii la Essex, așa că nu e nevoie să dormim pe iaht, adăugă ea. Bunica va fi foarte fericită să ne aibă alături.

– Nu, răspunse Kon, uitându-i-se-n ochi... Bunica nu va mai fi cu noi anul viitor.

În ziua următoare, după prânz, Kon plecă.

Leona îl conduse până la mașină și, deși și-ar fi dorit foarte mult să meargă cu el, nu îndrăzni să-i spună. Ar fi vrut ca el să-i fi spus că dorește să-i țină companie, dar n-o făcu.

Totuși, se gândi ea, în mod sigur n-ar fi putut să părăsească bunica, acum că i-a rămas atât de puțin timp de trăit.

– Ai grijă de tine, Kon, spuse ea când acesta se pregăti să pornească. Te vei întoarce mâine seară?

Kon încuviință, dar nu porni imediat, privind-o ca și cum ar fi așteptat ceva.

Leona îi zâmbi și-i spuse la revedere.

Kon deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat la loc, după care porni.

Leona rămase locului, uitându-se cum se îndepărta și întrebându-se dacă soțul ei o privea prin oglindă.

Îi va face cu mâna?

Nu-i făcu niciun semn...

Și nici ea...

Ar fi trebuit să plec cu el, își spuse Leona cu tristețe.

Acum, însă, era prea târziu. Mașina dispăru din vizorul ei.

Abia intrată în casă, Leona văzu pe fereastra sufrageriei o femeie care se apropia de casa lor.

Uitându-se cu mai multă atenție, observă că era Rosemary.

Îi voi putea da acum cadoul, se gândi Leona.

– Ah, Rosemary, spuse doamna Mortimer, în momentul în care Leona îi dădu vestea. N-ai văzut-o de foarte mult timp, nu-i așa?

– Nu, răspunse aceasta, fără să-i spună nimic despre seara în care o văzuse ultima dată și în care Kon o umilise atât de mult.

Nu mai ieșise niciunde după acea seară, pentru că nu putuse să se mai întâlnească nici în ruptul capului cu persoanele care asistaseră la acea scenă. Acum, nu mai vroia să fie fără soțul ei.

Kon le anunțase de curând că va da o petrecere foarte mare și Leona se entuziasmă de această perspectivă. La fel și bunica ei.

– Eu mă duc în camera mea, să mă odihnesc puțin, iubito. Sper că nu te deranjează.

Leona aruncă din nou o privire pe fereastră. Rosemary tocmai intra pe poartă.

– Nu te simți bine, bunico?

– Mă simt bine, dar puțin obosită. O oră în pat mă va pune pe picioare.

Leona își privi bunica, extrem de îngrijorată. Pașii bătrânei doamne nu mai erau atât de sprinteni ca altădată.

E doar puțin obosită, se îmbărbătă Leona, refuzând să se gândească la altceva.

Rosemary urca deja scările și Leona se duse să-i deschidă ușa.

– Cât de fericită sunt să te văd! exclamă ea, dar observând privirea prietenei ei se opri brusc. S-a întâmplat ceva rău?

– Am ieșit să mă plimb puțin prin sat, după care mi-a venit ideea să trec pe la tine.

Leona o invită în sufrageria mică, unde, apropiindu-se încet de șemineu, Rosemary spuse aproape șoptit:

– Sunt așa de nefericită, Leona... Am simțit nevoia să vorbesc cu cineva. Sunt lucruri pe care nu le poți discuta cu

mama ta.

Leona puse un scaun lângă foc și-și invită prietena să se așeze.

– Ce s-a întâmplat, Rosemary? E în legătură cu David?

– Da, încuviință fata.

Leona sună apoi din clopoțelul de pe măsuță și, când una dintre servitoare deschise ușa, Leona comandă ceaiul.

– Am fost o nebună să mă-ndrăgostesc de el, dar ne înțelegeam atât de bine, până în momentul în care a întâlnit-o pe Clea. M-am gândit...

– Dar el... te-a încurajat în vreun fel?

– Nu chiar, dar ne simțeam foarte bine împreună. Avem atât de multe lucruri în comun, spuse fata, după care, dintr-o dată, glasul i se tăie.

Leona îi atinse ușor umerii, cu compasiune.

– Nu mai pot să ies nicăieri, adăugă Rosemary, fără vlagă... Oriunde merg, dau de David și de Clea.

Leona tăcu, amintindu-și cum David o ignorase complet pe Clea, în seara în care fusese ea la bal, îndreptându-și toată atenția asupra ei.

– Dar, Rosemary, de ce te gândești atât de mult la el, când e foarte clar că e tipul căruia-i place să schimbe mereu fata cu care se întâlnește?

– Spui asta pentru că ți-a făcut și ție curte, în seara aia?

Leona încuviință.

– O să-ți găsești pe cineva potrivit pentru tine, Rosemary.

Probabil Rosemary auzise de povestea ei cu Kon, din seara în care se văzuseră ultima dată, își spuse Leona, uitându-se cu atenție la expresia feței prietenei sale.

– David nu e prea sigur de sentimentele lui niciodată, continuă Leona.

– Ah, Clea e așa de atractivă...

– Dar și tu ești atractivă, răspunse Leona. În plus, tu ai și un caracter foarte frumos, ceea ce e mult mai important decât frumusețea fizică. Cel puțin, așa văd eu lucrurile.

– Așa crezi tu, dar bărbații se uită doar la frumusețea fizică.

– Acel gen de bărbați nu merită să le acorzi nicio atenție, răspunse Leona, gândindu-se cât de mult își dorise ea pe cineva care să aprecieze și alte calități ale ei, nu doar pe cele fizice.

– David e o persoană extrem de interesantă. Îți dai seama de asta abia după ce-l cunoști mai bine.

– Da, mi-ai mai spus asta.

– Da, știu, dar e adevărat. Oricum, sunt sigură că dacă vei veni tu la bal, David o va lăsa pe Clea imediat.

Leona își dădu seama imediat unde bătea prietena ei și o întrebă cu un zâmbet fugar:

– E bal, diseară, ca de obicei la data asta?

– Da, dar eu nu voi merge.

– Dacă vom merge împreună și vei constata că toată atenția lui se mută brusc spre mine, te vei convinge că nu trebuie să te mai gândești la el?

– Vrei să mergi la bal, după... după tot ce ți s-a întâmplat?

– Ah, deci ai auzit... Am fost sigură că ființa aceea odioasă, care e Clea, nu va pierde prilejul să povestească mai departe tot ce s-a întâmplat.

– Atunci... mergi la bal diseară? întrebă Rosemary după o pauză.

– Da, dacă așa te voi putea convinge că nu trebuie să-ți mai pese de David.

– Dar... soțul tău?

– El e plecat de acasă până mâine. E la Essex, cu treburi.

– Și... nu va afla?

– Nu văd de la cine.

– Ah, bine. O să fiu foarte fericită să văd cum o părăsește David pe Clea, imediat ce te va vedea pe tine.

– Sunt convinsă de asta, dar pe mine mă interesează doar să-ți dai tu seama ce fel de om e acest David și că nu merită să te mai frământi pentru el.

– Știu că nu mă crezi, dar David e o persoană minunată, spuse Rosemary cu convingere.

Deși nu era de aceeași părere, Leona nu mai făcu niciun

comentariu.

Totuși, în acea seară, la barul hotelului unde avea loc petrecerea și unde intrase împreună cu Rosemary, stând de vorbă cu el, Leona își schimbă radical părerea despre el. Astfel, fu de acord cu prietena sa, că David era o persoană extrem de agreabilă, imediat ce se obișnuia cu cineva.

În momentul în care prietena ei se ridică pentru a vorbi cu niște cunoscuți, Leona profită de acest prilej și-l întrebă:

– Îți place Rosemary?

– Da, foarte mult, răspunse bărbatul, uitându-se în direcția fetei, care tocmai se întâlnise cu una dintre verișoarele ei.

– Din câte știu, ați fost o vreme împreună.

– Da, răspunse el scurt.

– V-ați certat?

– Nu, deloc.

– Nu te supăra, te rog, că te-am întrebat toate acestea, dar Rosemary mi-e tare dragă și, normal, aș vrea să știu cum stau lucrurile între voi, acum. Dacă te deranjează, poți să nu-mi răspunzi.

David începu apoi să-i spună că avusese gânduri serioase cu Rosemary, dar în viața lui intervenise apoi ceva neașteptat și lucrurile luaseră astfel o altă cale.

David îi ceru apoi ca ceea ce îi spusese să rămână strict confidențial.

Cum Leona îi promise imediat, David îi spuse că fusese ceva legat de pământurile lor, o afacere în care era implicat și tatăl Cleei. Astfel, fusese nevoit să încerce s-o influențeze pe Clea să intervină pe lângă tatăl ei.

– A trebuit să fac asta, pentru a-mi ajuta tatăl. Oricum, imediat ce problema era rezolvată, Clea nu mai juca niciun rol în viața mea.

– Dar mai ești încă totuși cu Clea.

– Nu.

– Rosemary crede că da, de asta n-a mai luat legătura cu tine. Mi-a spus că nu rezistă să te vadă cu Clea tot timpul, răspunse Leona, convinsă fiind că Rosemary n-ar avea nimic de obiectat. Nu în acest caz, în care David dorea ca lucrurile dintre ei să se clarifice.

– Ah, atunci de asta n-am mai întâlnit-o. Am vrut să-i telefonez, dar se pare că nu are telefon. Aș vrea atât de mult să reluăm relația noastră. Sper că mă poate ierta.

– Ar trebui să fii convins de asta.

– Am știut că ești o fată grozavă, Leona, încă din prima clipă în care te-am întâlnit. Am sperat că te voi putea cunoaște mai bine și eram gata să nu mai vorbesc deloc cu Clea. Nu știu dacă ai observat.

– Da, am observat, răspunse Leona zâmbind, pentru că nu putea să nu aprecieze faptul că, deși David fusese atras de

fizicul ei ca mai toți bărbații pe care-i întâlnise până atunci, dorise totuși să-i cunoască și sufletul.

Leona nu se gândise niciodată că soțul ei va putea afla că fusese la dans în lipsa lui. Cu toate acestea, aflase.

La doar o zi de la întoarcerea lui din Essex, Kon își exprimă în mod surprinzător dorința de a o însoți la cumpărături în Bakewell.

– Trebuie să cumpăr și eu ceva de la farmacie, spuse el. În plus, vreau să-mi caut niște cămăși.

Astfel, plecaseră împreună, iar doamna Mortimer rămase acasă.

– Ce plăcut e să conducă altcineva, spuse Leona după câteva minute de la urcarea în mașină.

– Totuși, bunica ta s-a bucurat, desigur, că știi să conduci.

– Ah, da, bineînțeles.

– Ce zici să ne oprim și să bem o cafea?

– Minunat, răspunse Leona, fără să-i treacă prin cap că s-ar putea întâlni cu Clea la acea oră, acolo.

– Leona! se auzi ea strigată, imediat ce ospătărița îi conduse la una din mesele de lângă fereastră. Ce surpriză! Te-ai simțit bine la dans, marțea trecută? Din păcate, eu n-am reușit să merg, dar am auzit că tu ai fost, spuse ea, uitându-se lung spre Kon. Cred că soțului tău nu-i place să danseze, dacă tu mergi la bal singură.

Leona nu-i răspunse și se așeză la masa pe care le-o indică tânăra chelneriță.

– Deci, așa, spuse Kon, așezându-se pe scaunul din fața ei. M-ai trădat imediat ce m-am întors cu spatele. Foarte bine. Vom discuta acasă, spuse el furios.

Și, într-adevăr, de cum intrară în casă, Kon își vărsă asupra ei toată furia reținută până atunci, de la aflarea veștii care l-a supărat atât de mult.

– Dar nici măcar nu m-ai lăsat să-ți spun de ce am fost la dans în lipsa ta, spuse ea, printre sughițurile de plâns.

– Nu e nevoie. Știu. Mândria ta odioasă a fost de vină, ca întotdeauna. Nu-i așa?

Leona nu răspunse.

– Am întrebat... nu-i așa?

Leona se dădu un pas înapoi, dar el o trase din nou lângă el.

Leona simți că se sufocă de furie. Ceea ce nu-i putea ierta, era faptul că o oprise în momentul în care dorise să-i explice de ce se dusese la bal.

– Voi scoate eu mândria asta din tine, răcni el, scuturând-o cu toată puterea.

Leona nu mai simțise o asemenea frică niciodată în viața ei.

Ar fi vrut s-o strige pe bunica sa, dar știa că i-ar fi dat dreptate lui Kon.

Leona se îndreptă spre camera ei și, în mod surprinzător, bărbatul nu-i mai spuse nimic.

Dar n-a fost mândrie! N-a fost mândrie! șopti ea obsesiv, imediat ce se văzu în camera ei. Dacă m-ar fi lăsat să vorbesc, ar fi văzut ce-a fost.

Kon nu mă va iubi niciodată, își spuse ea apoi. Dacă ar fi iubit-o cât de cât, n-ar fi putut s-o bruscheze, cum a făcut-o.

Cu bunica ei era întotdeauna afectuos...

– E atât de plăcut să ai atenția unui bărbat, îi spusese aceasta într-o seară. Ai observat cum mi-a pus una dintre pernele de pe canapea la spate, ieri-seară? Sau... când mi-a adus un pahar cu limonadă?

Leona încuviințase, absentă. Și ea făcuse toate aceste lucruri înainte, dar bătrâna doamnă părea să nu-și mai amintească.

– Cum vă mai merge împreună? întrebă doamna Mortimer zâmbind.

– Ce vrei să spui, bunico?

– Păi, știi că vreau să te văd fericită, înainte de a...

– Sunt fericită, bunico.

– Nu, nu ești atât de fericită cum ai putea fi.

Urmă o pauză scurtă, după care bătrâna adăugă:

– Nu sunt oarbă, Leona.

– Nu înțeleg ce...

– Ba da. Înțelegi foarte bine. Ești îndrăgostită de el, dar ești prea mândră pentru a face primul pas, nu-i așa?

Leona simți că i se înroșesc obrajii.

– Kon nu mă iubește... Atunci, de ce i-aș arăta dragostea mea? răspunse Leona, după care, simțind, dintr-o dată prezența soțului ei în ușa sufrageriei, se întoarse brusc spre el.

De cât timp era acolo? se întrebă ea, pălind. Apoi, se ridică și ieși din sufragerie.

Capitolul 10

Trecuse o săptămână de la cearta lor, când Kon o chemă pe Leona în sufragerie, după ce acesta se întoarse de la plimbarea ei călare.

– Trebuie să vorbim, Leona, spuse el cu răceală.

Instinctiv, tânăra știu că va trebui să asculte ceva extrem de neplăcut.

Înainte ca soțul ei să înceapă să vorbească, Leona îl privi cu ochi mari și speriați:

– M...mă părăsești?

– Da. E o decizie pe care am luat-o după ce m-am gândit foarte bine. Acest tip de căsătorie ca cea pe care o avem noi, nu poate fi fericită.

– Dar... de ce nu te-ai gândit la toate astea mai dinainte?

întrebă ea, furioasă.

– Pentru că m-am gândit la voi... La tine și la bunica ta. Căsătoria părea să fie cel mai mare ajutor pentru voi, în situația în care erați. Ți-am spus oricum că nu voi fi fericit cu o căsătorie de conveniență, iar acum îmi pare de-a dreptul intolerabilă, în ceea ce ne privește.

Leona își întoarse privirile spre fereastră, uitându-se lung spre dealurile împădurite.

– Atunci, mi-ai spus că vei fi totuși mulțumit.

Kon tăcu o vreme, după care spuse cu hotărâre:

– M-am înșelat. Nu sunt mulțumit. E cea mai nefirească legătură care poate exista și, cu timpul, îți vei da și tu seama că am dreptate.

Kon o privi apoi lung în ochi și adăugă:

– Ne vom găsi fiecare dintre noi pe altcineva. Până atunci, vom fi deja divorțați, așa că vom fi liberi să urmăm alt drum. Voi pune această casă pe numele tău, plus ferma și tot ce e aici.

– Nu, răspunse ea aproape neauzit, pentru că gura i se uscase și pieptul îi fu străbătut de o durere fără margini.

Apoi, cuprinsă de un atac de mândrie, Leona îi răspunse că va rămâne acolo doar atâta timp cât va mai trăi bunica ei, după care va pleca.

– Vom vorbi despre asta atunci, replică el. Eu voi pleca de aici la sfârșitul săptămânii.

– La sf.. sfârșitul săptămânii? repetă ea.

Nu, nu putea fi adevărat... Era un coșmar doar...Se va trezi din el și totul va fi altfel.

Totuși... Bărbatul din fața ei era foarte real. Nu putea scăpa din această situație decât într-un singur mod... Mândria ei va fi însă foarte afectată, dacă va face ceea ce-i trecuse acum prin gând.

Nu... Kon nu va ști niciodată cât de mult suferea din pricina deciziei lui.

Își vor găsi pe altcineva? El, sigur. Ea, însă, nu mai avea nevoie de nimeni.

Astfel, după ce-l privi o clipă cu dispreț, părăsi încăperea cu capul sus.

Abia în hol își dădu seama că nu se gândise deloc la bunica ei. Ea va fi distrusă, dacă într-adevăr Kon va pleca de la Ardale Hall.

Gândindu-se la toate acestea, după o clipă de ezitare se întoarse în sufragerie.

Kon era la fereastră, uitându-se peste grădină.

Când o auzi, se întoarse încet spre ea și... Ce fusese acea lumină pe fața lui, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să se-ntoarcă?...

– Bunica, spuse Leona încet, privindu-l cu insistență. Te-ai gândit ce se va întâmpla cu ea?

Urmă o tăcere lungă, timp în care umerii lui se adunară încet.

Așadar, îi păsa ce va simți bunica ei, dacă le va părăsi...

Cuvintele lui o surprinseră, însă, ca și zâmbetul ușor amuzat.

– Va fi bine. Nu-ți face probleme pentru ea. Am vorbit deja cu ea și a fost de acord. Mi-a spus că înțelege că aceasta e unica soluție.

Leona își simți inima străpunsă de o durere cumplită.

– Cum?... Nu-i pasă că vei pleca?

– A înțeles cu exactitate totul. Și ea e convinsă că o legătură ca a noastră, mai devreme sau mai târziu trebuie să ia sfârșit.

– Bunica ține foarte mult la tine, Kon... Nu-mi vine să cred că a primit această veste cu calmul cu care mă lași tu să înțeleg.

Kon ridică din umeri, cu nepăsare:

– Întreab-o, dacă nu mă crezi.

Apoi, se întoarse din nou spre fereastră.

Kon avusese dreptate. Bunica ei era perfect de acord cu decizia lui:

– E un bărbat tânăr și puternic. Nu știu cum te-ai așteptat să tolereze la nesfârșit o căsătorie ca cea pe care o are cu tine.

– Dar a acceptat această condiție în momentul în care mi-a cerut să-i fiu soție, replică Leona, enervată. Nu-și onorează promisiunile.

– Nu cred că n-a făcut, până acum, ceea ce ți-a promis. Sunt convinsă însă că a sperat ca această căsătorie să intre în timp în normalitate.

– Nu mi-a dat niciodată vreun semn că ar dori asta.

– Și dac-ar fi făcut-o? întrebă doamna Mortimer după o pauză.

– Nu știu, bunico... Pentru că el... nu mă iubește...

– N-ai cum să știi asta. Vrei să spui... că intenționezi să-ți respecți datoriile de soție?

– Am spus... că nu știu. Vrei să spui că dacă... voi avea cu soțul meu o viață normală... nu va mai pleca?...

– Da, exact asta e ceea ce gândesc, Leona, spuse doamna Mortimer, după care își întoarse brusc fața, ca și cum n-ar mai fi suportat privirile nepoatei sale.

***

Peste câteva zile, Kon o anunță că va pleca sâmbătă dimineața de la Ardale Hall și că se va stabili la casa lui din sudul Angliei.

Leona trăi un adevărat calvar după acest anunț, întrebându-se cum va fi viața ei după ce Kon nu va mai fi acolo.

Își imagină apoi ce vor spune prietenii și cunoscuții ei despre acest fapt:

– Era de așteptat, cu mândria ei. Ce bărbat ar fi putut suporta?

– A avut întotdeauna succes la bărbați, dar un soț... e cu totul altceva...

– Are ceea ce a meritat..

În mod sigur, Clea se va bucura din toată inima.

Peste alte câteva momente, însă, își spuse că nu trebuia să fie interesată de ceea ce spune lumea.

Apoi, realiză cu surpriză că într-adevăr de mândria ei se alesese praful, exact așa cum îi spusese Kon că va avea el grijă să se-ntâmple.

În noaptea dinaintea plecării lui, Leona avu impresia că toate simțurile îi erau atrofiate. Nu putea să se gândească la nimic, nici să plângă sau să sufere.

Asta până în momentul în care auzi niște zgomote în camera alăturată.

Își împacheta cumva Kon, lucrurile? Inima începu să-i bată cu o violență îngrozitoare și o durere de nespus i se instală în tot corpul.

Își împacheta într-adevăr, lucrurile? se întrebă ea din nou, cu disperare.

Mâine, pe vremea asta, camera lui va fi goală?

Zgomotul următor o făcu să se ridice din pat și să se apropie de ușa comunicantă, pentru a auzi mai bine. Își șterse cu dosul palmei transpirația care i se strânse pe frunte și ascultă cu mai multă atenție.

Mândria ei dispăruse astfel cu totul, dar nu mai avea importanță. Doar un singur lucru mai conta în acea clipă...

Bătu așadar încet la ușă.

Nu se auzi însă niciun răspuns și-atunci bătu încă o dată, mai tare.

Kon deschise ușa, surprins.

Ca și ea, era încă îmbrăcat în ținuta cu care fusese la cină, deși era deja miezul nopții.

– Da, Leona, ce dorești? întrebă el privind-o cu răceală, dar Leona simți că este la fel de tensionat cum era ea.

– Kon...

– Da, Leona?

– Eu...Noi... Vreau să spun... Bunica...crede că...dacă... dacă...am avea o căsătorie normală... tu nu m-ai mai părăsi...

Bărbatul îi ridică bărbia, forțând-o să i se uite în ochi.

– Vrei să n-o mai amestecăm pe bunica în astfel de probleme?

Leona își frământă agitată mâinile.

– Vei... rămâne cu mine, Kon, dacă... vom avea o căsătorie

normală? întrebă Leona, după care începu să plângă. Voi face tot ce vrei... Tot ce-mi vei cere, numai nu mă părăsi... T...te implor... să nu mă părăsești... Nu pot să trăiesc fără tine, Kon...

Leona își acoperi obrazul cu palmele și continuă, fără să-și mai poată controla vorbele:

– Știu că nu mă poți iubi, dar vreau să fiu soția ta... Așa cum e normal să fie o soție...

– Leona, spuse el și o strânse cu putere la piept, ca și cum ar fi vrut s-o păstreze acolo pentru totdeauna. Oh, marea mea dragoste! Ce greu ți-a fost să-mi spui toate acestea!...

Vocea lui tremura ușor și Leona își ridică spre el ochii plini de lacrimi:

– Ai... spus...că sunt... marea ta dragoste?

Kon vru să spună ceva, dar emoția puternică îl împiedică. Atunci se strânseră doar cu putere, până când, în sfârșit, Kon răspunse:

– Ți-a fost atât de greu să treci peste mândria ta până acum, dragostea mea. Da, iubirea mea, m-am îndrăgostit de tine din primul moment în care te-am văzut.

– Din... primul moment?

– M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume, spuse el, zâmbindu-i simplu.

– Mă... iubești? Din primul moment? Ah, nu cred că a fost

posibil, pentru că m-am comportat de-a dreptul oribil.

– Nu pot să te contrazic, în acest sens, spuse el, râzând. Oricum, m-am îndrăgostit de tine cea reală, nu de cea care se vedea la suprafață. Cred că mi-am dat seama cu adevărat ce inimă mare ai în momentul în care mi-ai vorbit despre bunica ta, pentru prima oară. Eram pe iahtul meu, îți amintești?

– Da... Eram foarte speriată atunci, pentru că nu știam de ce nu mă căutase până în acel moment.

– Da...Ceea ce am văzut atunci în ochii tăi atât de frumoși...

Kon se opri din vorbit, pentru a-i săruta ochii, rând pe rând, apoi continuă:

– Mi-au arătat că am găsit-o pe fata mea.

– Atunci... mama ta a știut că tu te-ai îndrăgostit de mine de cum m-ai văzut...

– Bineînțeles.

– M-am gândit că doar i-ai spus mamei tale așa... Și mă întrebam cum mai poți s-o privești în ochi, după ce-ai mințit-o astfel...

Kon nu răspunse și Leona se gândi atunci că era un moment foarte potrivit să-l întrebe dacă o luase în Grecia doar pentru a-i da o lecție, văzând modul de a fi al mamei lui.

– Nu m-am gândit să fie o lecție, iubito... Am dorit însă din tot sufletul să vezi frumusețea ei interioară. E o frumusețe pe

care o au marea majoritate a femeilor din Grecia. În sensul acesta m-am referit la lecția de umilință pe care trebuie s-o primești. Tu ai crezut întotdeauna că umilința e ceva foarte rușinos și n-ai realizat că e de fapt o mare virtute, la o femeie.

– Da, mi-ai vorbit despre asta și înainte, dar mi-a fost greu să înțeleg, până acum.

Kon îi prinse atunci obrajii în palme și începu s-o sărute cu o pasiune nouă, pe care Leona n-o mai cunoscuse niciodată înainte.

– Kon, murmură ea, când el îi lăsă buzele, pentru o clipă.

– Iubito?

– Bunica știa că tu mă iubești, când m-ai cerut de nevastă, nu-i așa?

– Bineînțeles, draga mea. I-am spus într-una din zilele în care am vizitat-o la spital... De asemenea, i-am explicat că tu mă detești, dată fiind prima noastră întâlnire. Când i-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine, am precizat că va fi o căsătorie de convenință la început, din cauza sentimentelor tale față de mine.

– Oh, Kon, a fost de neiertat modul lipsit de gratitudine în care m-am comportat cu tine, după tot ceea ce-ai făcut pentru mine. Mi-e rușine, Kon, că m-am comportat astfel.

– Ah, unde a dispărut toată acea mândrie a ta, dragostea mea? o întrebă el râzând.

– S-a sfărâmat în mii de bucățele, pe care le-am îngropat.

Kon începu să râdă foarte tare.

Cât de mult îl iubea, se gândi Leona și cât de mândră va fi de el, întotdeauna...

– Și, ca să continui, adăugă el, după ce i-am spus bunicii tale că te iubesc și vreau să te iau de nevastă, ea mi-a sugerat să-ți spunem că această casă i-a fost dată în folosință doar pentru o perioadă de cincizeci de ani.

– Vrei să spui... că i-a fost dată pentru toată viața?

– Da...

– Ah, cât de șmecheră a fost... De fapt, amândoi ați jucat foarte bine...

– Da, dar a fost foarte bine așa.

Leona începu să râdă și se văzu nevoită să admită că era extrem de bucuroasă, acum.

– Și... atunci...bunica nu e chiar atât de bolnavă?...

– Nu, nu e atât de grav, de asta am propus s-o luăm în Grecia. E adevărat că s-a simțit puțin slăbită într-o vreme și asta i-a dat ideea să-ți spunem că a avut un atac de cord, ca să te facă să te gândești mai serios la căsătoria cu mine.

– Ah, nu m-am gândit niciodată că bunica mi-ar putea face așa ceva.

– Te iubește foarte mult, Leona. N-a vrut decât să te vadă căsătorită cu un bărbat care să te iubească și care să aibă grijă

de tine pentru totdeauna.

Ochii lui negri o priviră cu tandrețe și, mai înainte ca Leona să-și dea seama ce se întâmplă, Kon puse stăpânire pe buzele ei și o sărută din nou, cu ardoare.

– Ah, câtă bătaie de cap v-am dat, râse Leona, retrăgându-se ușor.

– Erai împotriva căsătoriei, în general, îți amintești? Dar... spune-mi iubito, tu în ce moment ai realizat că nu poți trăi fără mine?

– Mi-am dat seama de asta de ceva vreme, dar cred că m-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut la club, îți amintești?

– Ah, cât timp am pierdut, iubito, spuse el și o sărută din nou.

– Sper că n-am fost prea antipatică, atunci.

– Nu, mi-am dat seama că aroganța ta e doar un scut. A fost o mască foarte urâtă, Leona și am făcut mult efort pentru a o putea înlătura.

– E adevărat, recunoscu ea.

Apoi, Leona începu să-i spună de ce se dusese la bal și cum reușise să-i facă pe Rosemary și pe David să fie din nou împreună.

– Dar de ce nu mi-ai vorbit despre toate astea de la început, iubito?

– Dar cum să-ți spun, dacă nu m-ai lăsat nici măcar să

deschid gura?

– Oh, iubito, îmi pare atât de rău, spuse el și o sărută pe obraji, apoi pe buze și pe curbura gâtului. Mă poți ierta?

În loc de răspuns, Leona îl sărută cu tandrețe pe amândoi obrajii, după care încuviință ușor din cap.

– Știi, continuă ea, în ziua aceea în care bunica a vrut să spună ceva în legătură cu localitatea în care trăiește mama ta și a afirmat că n-a fost interesată de asta până la un moment dat, când tu nu știu ce i-ai cerut... Am știut atunci că între voi doi e un secret pe care eu nu trebuia să-l aflu, pentru că tu i-ai făcut semn să nu mai continue fraza.

– Nu. N-ai știut, iubito. Doar ai presupus...

– Da... Totuși... dac-aș fi știut că mă iubești...

– Nu puteam să-ți spun, pentru că era necesar, mai întâi să te vindec de aroganța ta înfiorătoare.

– De fapt, întotdeauna am căutat pe cineva care să vadă interiorul meu, nu doar fizicul meu... Pe tine nu te interesează sexul și asta...

– Ce? întrebă el uimit.

– Am vrut să spun... că ai avut răbdare să mă schimb, așa că... mă gândeam că nu te interesează să faci sex, continuă ea, deși se înroși până-n vârful urechilor, spunând toate astea. Sau... că nu te interesează să faci sex cu orice preț... Nu știu...

– Ce drăguță ești...Rușinoasă și naivă. Păi... nu cred că am întâlnit niciodată până la tine o femeie pe care s-o doresc atât de mult.

– Dar ai spus că ai avut multe femei în Grecia.

– Așa am spus? râse el. A fost o minciună.

– Adevărat?

– Nu... Nici în Grecia și nici aici n-am cunoscut foarte multe fete.

– Dar câteva, tot ai avut...

– Una, sau două, da. Ești geloasă?

– Pentru cele din trecut, nu... Dar dacă...

Buzele lui îi acoperiră gura și se sărutară, iarăși și iarăși, cu patimă.

– Știi, ți-am bătut în ușă, pentru că am crezut că-ți împachetezi hainele... Asta făceai?

– Nu. Am plimbat doar puțin valizele pe dușumea...

– Cum?... N-ai avut de gând să te muți?

– Nu. A fost din nou ideea bunicii tale să-ți spunem că plec, pentru că a descoperit că mă iubești.

– Da, recunoscu ea. Oh, dar bunica mea e așa de șmecheră, râse ea. Am trăit alături de ea atâția ani și nu mi-am dat seama de asta niciodată, până acum. N-ai avut de gând să pleci, iar eu am fost în agonie, la gândul că o vei face.

– Da, am suferit amândoi, iubita mea.

– Acum, toate acestea au trecut, răspunse ea cu fervoare și, uitându-se în ochii soțului ei, fu cuprinsă de o emoție extraordinară, văzând câtă tandrețe era în ei.

Sfârșit